

ספר דרכי צדח (א) הדיבורים של בני אדם רומז לעולם הדיבור וכשמדברים טוב ומדבקים המחשבה בזה מדבק עולם הדיבור עם עולם המחשבה וגורם טוב וכשהוא מדבר בטל ח"ו גורם להיפך ח"ו ויזהר מאוד וכשהוא חושב דברים רעים מסטרא דדינא אז מצמצם מחשבתו באותן ההיבורי ומרחיק א"ע מהתפשטו' החסד ובאים עליו יסורי' ח"ו ובכן אם חושב שקרי' מרחיק את עצמו מן האמת שהיא סטרא דקדושה וכןפשוטב גשמות כל מה שאדם חושב לשם הוא ממשיך על עצמו ע"כ לא ידבר ולא יחשב רע כלל ח"ו: וב) פשמתפלל על אדם העצה הטובה שלא יזפור בפירוש בקשה פי אז מעורר עליו דינים ח"ו מהמלאכי' אם הוא ראוי לעשו' בקשקו רק יכוב מחשבה בעת עוסק בתורה או בתפלההבקשה בלב נסתר מהמלאכי' רק הש"י לבד יודע מקשבו' בני אדם ויעשה בקשתו כי שם רחמים גמורי': מג) בכר מקום מהתפלה שמזכיר לשום ישועה עד"מ בשרו מיום אל יום ישועתו יכול לכוין ולבקש במחשבה על ישועה או רחמי' פגון זכור רחמי' כו' או הראנו ה' חסדך להמשיך חסד על איזה אדם שהיא צריך ישועה ורפואה: לדם פנונה פוללת בעשיית מצוה או תפלה לעשו' נ"ר להבורא ולא יצטער באם אינו יכול לכוין בתתפלה ואי"ן לו נ"ר מהתפלה רק יצטער מפני שאינו פועל נ"ר להש": מה שיעשה המצוה בשמחה ויזפור שהיא עושה נ"ר להבורא עולם ועי"ר יראה לעשו' מצוה מן המובחר כמ"ש זה אלי ואנוהו פדי שיהי' לו יותר נ"ר: הבעש"ט גילה שאע"פ שאדם מתפלל בדביקו' גדול ואהבה ויראה פראוי מ"מ יזהר שיהא לו הכנעה לפני הש"י ג"כ כי פ"א התפלל עם תלמידיו בדביקו' גדול ולא הי' להם הכנעה והי' קטרוג גדול למעלה רק אחד הי' מתפלל בהכנעה ונצולו ע"י זה: נו כל מה שאדם רואה יזפור בהש"י ויחשוב מאין בא לנה החיו' אם לא מהש"י ויסיר ממנו עי"ז כל מחשבו' חמדה עד"מ בראותו פחאום אשר יחשב מאין בא החיו' מהש"י ואז יכול עליו יראת הש"י וכלל כל החאוות מהאכילה וביוצא בזה בא מתאוות אשה שהיא השורש לכל ההאוות ועי"ו יגרר כל התאוות פי תאוות המשגל גורר כל התאוות הרעו' ומיגרר החמד לאשה בא ע"י שאדם נוצר מן התאונה לכן בהרגל אדם לפרוש עצמו מתאונה זו רק לשם מצוה אזי נקל יהי' לו לפרוש עצמו מכל התאוות הרעו' רק יראה להגביר פח השכלי ולהרגיל עצמו לאהבת הש"י: א בניר גדול שלא יתכלל אדם בשום הצטרכו' עליו לבדו רק בשביל כל ישראל שאם לאו דנין אותו ומשגיין עליו אם יש לו זכותזכות וזההר בזה עד"מ לרפואה יכלול כל חולי ישראל וכיוצא בזה כל בקשה שיצטרך יתפלל על כל ישראל: רח) בכל התפלו' ש"ע.

פשיאמר או"א אלהו אברהם ימסר נפשו לקדושת הש"י ויכוין באלקינו שהוא מוסר עצמו פדי ליחד הניה ואדני ובאלקי אבותינו ליחד הניה ואהיה וכן בשמע ישראל יכוין אף אם יענו אותו ויפשוטו עורו מעליו יסבול וידמה בנפשו פאלו עושין לו פן וכן שמעתי מהרב זצלה"ה שראוי לחשוב פאלו אש לפניו בוער עד לב השמים והוא בשביל ק"ה זורק א"ע לאש לקנים מ"ע נקדשתי לשורף עצמו על ק"ה יתברך או יעשה עינוי לעצמו לסבול ויקבל בשמחה מ"ע זו (ט) בכל זמן פנוי יהא מהרהר במצוה זו וכל יותר שמהרהר במצוה זו לקנימה יותר עובד להשמייתברך במחשבתו וכל עבדו' הצדיקים מהרהרי' במצוה זו תמיד: י בעת שיש לו הנאה מדבר גשמו' פגון בשעת זיווג ואכילה אם ירגיל עצמו לחשוב מסירת נפשו למיתה לקנים מ"ע זו ונקדשת ומאוד תועלת לנשמתו

וכשזוכה מרגיש אז יותר תענוג ושמחה היא לו אם היו רוצין להרוג אותו על ק"ה ויכונין שיותר הנה לו תענוג ושמחה בעשיית מצוה זו מתענוג גשמי הנה וראלי' לדבר שיותר הנה לו תענוג ממצוה זו שאפלי' היו לוקחין אותו באמצע הזיווג או אכילה הי' משמא את עצמו במצוה זו יותר מתענוג הגשמי הנה רק שיהנה דושר אמת בלכבו שיוחק פן בלכבו באמת גמור שתפץ יותר לקדש שמו להיות נשרף על קדוש השם מתענוג הזיווג או אכילה זו ואל יחשוב כפשוטו שהוא עושה רצון קונו והנהר בזה (יא) אמר מ"ו נ"י פשיבא לאדם עד"מ לחמוד חפץ פלוני יצייר לפניו הל"ת של לא תחמוד פאלו היא פתובה לפניו וכן כל עבירו' ובכתבי' פתוב שייאמר בפה הל"ת ובדרך פגולה מצאתי שייאמר הז' עממין פנעני חתי האמורי כו' בכנ פוחו ואז ינצל מן העבירה: ליב) כל סגשמה תהלל יה ע"כ גשימה ונשימה תהלל יה פי החיות ברצוא ושוב בא מלמעלה רוחניות עצום והגוף אינו יכול לסבול זה החיות ולזה הוא בסוד מטו ולאגמטו והחיו' רצוא ושוב פי הולך בגוף ומיד הוא חוזר למעלה וזו היא ההכל והכל נרשם בהחיות הן מה שחושב הן מה שעושה ומדבר נרשם זה בהכל וכשהחיו' עולה למעל' נגלה כ"ז למעלה כמשל הצורך המנסה כסף בשפשוף על האבן בותן כמה מהסיגים יש בכסף זה כמו כן נגלה הכל למעלה מהשפשוף החיות שבלב וז"ש לרגעי' תבחננו ולכן ראוי לירא וליבוש מלעשו' שום חטא או אפילו שטות בעלמא פי בעלות ההכל למעלה נתגלה חרפתו מהרהורים רעים ומחשבותיו אשר לא טובים ח"ו לפני מארי דדינין וני ילי הכל: חשוי(יג) יחשוב שהש"י חושב במעשה בני אדם לרשם עליהם ומצייר גופם למעלה בעולמו' עליון' ואיך לא יתבייש בראוי הש"י גופו מלונקלה ומטונף בעבירה הייטכן להרהר רע במקום עליון ונורא פזה שהי' ראוי לחשוב ולהרהר בהרהורי מצוה ולא בהרהורי עבירה לכן כל מה שרואה ומצייר יצייר מחשבו' טובו' דהיינו בראותו זכר יצייר לפניו שם הנייה ב"ה נגד עיניו ובראותו נקבה יצייר שם אדני לפניו וזה סגולה גדולה להנצל מהרהורי עבירה גלה זאת צדיק א' בכתביו והוא בדוק ומנסה בעזה"י: (ד) כשפא לאדם מחשבה זרה באמצע התפלה ישתוק פי המחשבה רוככת על הדיבור וח"ו הקליפה גוברת על הדיבור של קדושה לכן ישתוק עד שיסיר המחשבה רעה מלבו (נטו) הנהגה גדולה: סחלק חמיד בהדבורים כשמדברים מאהבה עד"מ יחשוב באהבת הש"י שאין לאהוב רק לשם יתברך וכשמדברי מן עשירו' יחשוב ג"כ פי מהש"י בא לאדם העושר והכבוד וכן בנוי וזו והדר וכן מיראת עה"ז יחשוב שאין לירא רק מהש"י וכן כל הדברים עד"מ ובין תבין את אשר לפניך ובזה לא יפסון מהדבקו' גם בדברו עם בני אדם: (עז) כשירצה שלא יפסוק מן דביקו' בעת שמדבר יראה שכל מה מה שידבר יהיה הכל להש' יגספשאר צרכים יחשוב שהדבורים באים מהש"י שנותן בו פח הדיבור ובזה לא ישפח מהש"י: (יז) גם ירגיל עצמו כשמבקש אינה חסד מב"א יכוין בעת שאלתו שהוא מבקש מאס הש"י וזו היתה מעלת הצדיקים הקדמוני' ומו דניאל מרי חלמא לשנאך ופשרא לערף עיין ברש"י ז"ל וכן בנחמיה אתפלל והנה כל הדבורים הכל לשמים וכן מצינו בגמ' נאמן עלי הדיון וזה דבר גדול צריך הרגל רב: (יח) אם הוא בדביקו' ויכול לחשוב על כל דיבור שם הנייה ב"ה ובזה יוכל לחשוב ג"כ בדבורים ששומע מחבריו ואם זוכה יוכל להפיר עי"כ כל דיבור ששומע אם הוא אמת או שקר או דבר בטל פנודע הסימן בין היודעים רק זה הוא השורש (יט) גם ייכל לחשוב אותיו' שמדבר בגשמו'

יצויר אותה במחשבתו בציור כתב אשורית ועי"כ יש לאותיו העלאת ע"י חושבו בציור
אותיו קדושים וזה גלה ג"כ רבו של מ"ו נ"ו וזה צריף הרגל רב ע"די מ' פשיאמר לו
חבירו גיב מיר) יצויר נגדו כתב אשוריה פזה מיר) לכ צריף לרחם על השכינה
שהדבורים ממנה באים והוא לוקח אורם לגשמות והרב בעהשיט ז"ל אמר שמה
שהשכינה היא בגלות הוא שכל הדבורים ממנה וכולם צריכין להיות לעבודת הבורא
וכעו"ה לוקחין אותן הדבורים לגשמו' ולדבר בטל ושקרים (רא פעצריף לדבר לעבודת
הש"י יחשוב שעושה בזה נ"ר להש"י שמביאשמביא ומעלה הדבורים של חול פי ע"י
הדבורים לצאנה הש"י יש להם העלאת לאותיו' פי כל אותיות הם קדושים רק שבני
אדם מצרפין אותן לדברי' בטלים וגשמות והם בזה העולם וכתב בכחבי של הצדיק דיש
למעלה נ"ר פשמעלין אותן פי יש רחמנו' למעלה על האוחיות שהם בצרופי חול בעו"ה
כנזכר בכחבים שהם נק' מ"כ כדאיתא בזוהר ולפ"ז יפה מנהג עולה שמפרשין הלמוד
בלשון לע"ז פי ע"י הלימוד עולי' האותיו' הצרופי' של קודש ע"י קדושת התור' וכן
מנהג רבותינו: (כב) ינפון שיום וסי ביע אומר רבו של מורי כמו הפעלי מלחמות
פשיחזרין מן המלחמה הם מתפארים לפני מלכם ז"א פה עשה השר שלי תחבולה לנצח
המלחמה וזה אמר פה עשה השר שלי לנצח שונאו והמלך נהנה מהן פה כל יוסיום של
הצדיקים הם מתפארים עצמן לפני מלך מלכי המלכים תב"ה ז"א ביומי פה עשה בו
הצדיק תחבולה לנצח יצר הרע וז"א גם פן ביומי כ"ע הצדיק כדאיתא ואברהם זקן בא
בימים כנזכר בזוהר והש"י יש לו תענוג גדול מזה ע"כ יראה כל אדם שגם עליו ימים
ידברו ויספרו מעשיו ברנה לפני קונו וצורו: (כג) יזהר פשיפול לו מחשבה וזה בתור'
או בתפלה הן ביום הן בלילה עד"מ אסיפול לו ענין יראה יעלה אוכל היראה לשמים
וירא ויפחד מפני פחד ה' ומהדר אא ויתחוב שאין לירא באמת כ"א מהש"י ועי"ז יעלה
היראה גשמות להש"י וכן פשיבוא לו אהבה המבלבלת אותו יעלה האהבה ויחשוב שאין
לאהוב רק הש"י ויהיה עי"ז עלי' למחשבה הקודמת להיכל אהבה וכן בנצוח לעולם
הנצחון ובכבוד למלך הפבוד ובגאות יחשוב ה' מלך גאות לבש אם חכמה יחשוב הש"י
יהיב חכמה לקפימין ויעלה החכמה לעולם החכמה וכן הדין בתבונה לעולם התבונה והוא
דבר עמוק וגדול: (נד) פשיוכח להפלה בדביקות יחשוב שהשכינה מתפלשת בו
ומרפלת עמו על בני עלמא דדכורא ובפרט פשיאמר אדני שפתי תפתח וכן מלאמה או
במעשה המצנה יכוין לעשות יחוד עליון: (מה) יזהר פשיצריף לרפואה ילמד בענין
רפואה בגמ' וכל ספורי מעשיו יספר מניסי הש"י בעניני רפואה ועי"כ מעורר אל
הרחמים לרפואה וכן לשאר דברים להכנעת אויבים או להצלה ולכל וישועהשבי (כו)
יחשוב בכל עת בשם המטהי המחשבה הנז' בשע"צ חבלתה ממורי בכל עת שהוא לומד
יחשוב הרני עושה א"ע מרפכה לשכינה כדאית' בשע"צ בתיקון הנפש ואפי"א לך
פעמים ביום אי פן ואמר מ"ו נ"י פי הגוף מתקדש מאוד בזה וכשירגיל עצמו בזה יטה
מחשבתו ויסיר ממנו הרהורי עבירה וינקה להתפלל במחשבות קדושות ב ומקדשו ומקדש
עצמו כמו בתענית וסגופים: (כז) אל יתגאה במה שהתפלל בכונה ועובד קש"י כדאיתא
בחנא דבי אלי' שייאמר אדם מתי יגיעו מעשי למעשה אברהם יצחק ויעקב ובפרט פי
ולא השם עזרו כו' ואיך יתגאה עבד לפני אדוני' וזאת העצה היעוצה בכל עת שהוא
פנוי ויבא יו מחשבה המבלבלת ישיב לה שאינו רשאי להפסיק מדביקו' הש"י אף רגע

א': (כח) כָּשֶׁם רו"מ נ'י מְבַעֵשׂ ט אִם יִפְּוֹל לְאָדָם מִחֻשְׁבָּה זָרָה יִחְשׁוּב שֶׁהִפְלִי בְּאֵי מְאוֹתוֹת וְהֵם קְדוּשִׁים רַק שֶׁנִּצְרְפוּ בְּמִחְשַׁבְתּוֹ לְשִׁטּוֹת ע"כ אִם יָכוֹל לְהַפְּוֹד הָאוֹתוֹת הִלְלוּ לְדְבוּרִים קְדוּשִׁים הֵיךְ טוֹב מְאֹד אוֹ ע"י הַיְפּוֹד הַתִּיבוֹת מ"ז אוֹ בְּהַפְּסֵק לְשִׁטִּים וְהֵן בִּר"ת שֶׁל הַמ"ז וְדוֹקָא שֶׁלֹּא יִפְסִיק מִהַדְּבִיקוֹת צ נכט) כָּבָר גִּזְכָּר לְעֵיל כֹּל מֵה שִׁירָאָה יִזְכָּר בְּהַש"י עַד"מ כָּלִים נְאִים יִחְשׁוּב שֶׁהַש"י בְּרָאָה וְזֶה מוֹעִיל לְהַרְהוּר חֲמֻדָּה וְכֵן בְּנִשְׁי כְּדָא'י בִּר"ח שִׁירָאָה כּוֹתִית נְאָה וְאָמַר בְּרוּךְ הַמְּקוֹם כּו' פְּדִי שֶׁלֹּא יָבוֹא לְיַדִּי הַרְהוּר וְכִשְׁרוּאָה אֶהְבֶּה בֵּין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ יִחְשׁוּב הָאֶהְבָּה לְהַש"י צְרִיף לְהִיּוֹת בְּיַתֵּר שְׂאֵת כְּשֶׁלְּמַד בְּחֻמַּת הָאָמֶת יִנְוִן לִיחַד ו' בַּה' נְאָז יִפְרֹד מִמֶּנּוּ וְזֶה כֹּל לְכָל אֶהְבוֹת וְכֵן בְּיִרָאָה כְּנ"ל וְשִׁמְעֵתִי שִׁירָאָה הִיא מְבוֹא גְדוֹל לְהִסִּיר הַרְהוּרִים רְעִים בְּחֻשְׁפּוֹ בְּיִרָאָת הַשֵּׁם וּבְגִדְוֹלַת הַבּוֹרָא: (ל) יִחְשׁוּב בְּשִׁעַת אֲכִילָה שֶׁמְעַלָּה הָאוֹכֵל מְעַלְמָא דְגִנְוִקְבָּא לְעַלְמָא דְדְכוּרָא וְע"י לְעִיסָה יִחְשׁוּב וַיִּצְיִיר כְּנִגְדּוֹ אוֹתִי'וֹ מְאָכֵל וְאִם אֶפְשָׁר יִחְשׁוּב מְסַפֵּר אוֹתוֹת מְאָכֵל עוֹלָה צ"א כְּמִסְפֵּר הַגִּיָּה וְאֲדִנִּי בְּזִוּוּג גַּם בְּסִפֵּר טְהָרַת קִדְשׁ כְּתַב בְּשֵׁם הָאֲר"י ז"ל שֶׁיִּחְשׁוּב הַשֵּׁם חֲב"ו וְכֵן הוּא מְסוּגָל לְהַנְצִל מִשׁוּם חֻטָּא ע"י אֲכִילָה זֹו מִכַּח כֹּל שֶׁכֵּן וּמָה אוֹ שֶׁכָּבָר נִפְלוּ יָכוֹל שֶׁם זֶה לְפַעֲוֹל לְהַעֲלוֹת הַנְּצוּצוֹת וּמכ"ש שֶׁלֹּא יִפְלוּ כֹּל וְכֹל וְיִחְשׁוּב בְּאוֹר פְּנֵי מְלַךְ חַיִּים: וְלֹא) יֵשׁ מִתְפַּלֵּל בְּיִרָאָה בְּלֹא שְׂמֻחָה מִתּוֹד שֶׁמִּתְגַּבֵּר עָלָיו מְרָה שְׁחוֹרָה וַיֵּשׁ מִתְפַּלֵּל בְּשִׁמְחָה בְּלֹא יִרָאָה מִתּוֹד שֶׁמִּתְגַּבֵּר עָלָיו מְרָהוֹן אֲדוּמָה רַק שֶׁכּוֹלֵל אֶהְבָּה וְיִרָאָה בְּיַחַד אִזּוּ הוּא כְּהַנְוִן וּג"כ עֵינֵי יִרָאָה שֶׁיִּפְּוֹל עָלָיו מִן הַשִּׁמִּים וְלֹא שֶׁמִּתְעוֹרֵר עֲצָמוֹ לְיִרָאָה כִּי הוּא מְדַרְגַּת מ"נ וְלַפְעָמִי זֹוּכָה שֶׁנוֹפֵל עָלָיו יִרָא' וְהַמוֹחִין שֶׁלוֹ מְזַדְכְּכִין וְדַמְעוֹת יוֹרְדַת מְעַצְמוֹ מִפְּנֵי הַיִּרָאָה וְאִם מְסַתְפֵּל אָדָם אַחַר הַתְּפִלָּה אִם נִשְׁאָר בּוֹ רִוּשָׁם עַל אֵיזָה מְדָה יוֹתֵר מִקְוֵדִים הַתְּפִלָּה אִזּוּ לֹא הַתְּפִלָּה כְּרָאוּי (לֵב) כְּשׁוֹנוֹכָה הָאָדָם לְיִרָאָה גְדוֹלָה וְעֲצוּמָה וְנוֹפֵל עָלָיו יִרָאָה כ"כ עַד שֶׁקְרוּב לְמוֹת מְגוֹדֵל הַיִּרָאָה יִזְהַר לְסַבּוֹל כִּי הַש"י יִתֵּן לוֹ כַּח לְסַבּוֹל וְלֹא יִתְפַּלֵּל שֶׁיִּסִּיר מִמֶּנּוּ הַיִּרָאָה וְאִם יָמוֹת אֲשֶׁרֵי אָאָ חִלְקוֹ שְׂמַת בְּמִיתָה זֹו: וְע) כְּשִׁיְהִיָּה לְאָדָם שְׂמֻחָה וְדְכִיְקוֹ יִתְפַּלֵּל ג"כ עַל עֵינָה כִּי הוּא וְצָרָאֻצֵּר הַש"י כַּמ"ש יִרָאָת ה' הִיא אוֹצְרוֹ וְהוּא עֵינֵי הַפֶּתַח לְכָל וְהַשְּׂמֻחָה בְּלֹא יִרָאָה הִיא הוֹלֵלַת (לֵד) לֹא יִאֲמַר אָדָם בְּשִׁבְתִּי אֶתְפַּלֵּל וּבְחוֹל לֹא כִּי הוּא מְשַׁל לְאֶחָד בְּזִמָּן [?] שְׁרוּאָה אֶת הַמְּלַךְ עוֹבֵד עֲבוֹדָתוֹ וְכִשְׁהַמְּלַךְ נִסְתֵּר אֵינּוּ עוֹבֵדוֹ אֲבָל הַש"י יוֹדֵעַ הַכֹּל.

שְׁה) רֹא יִאֲמַר אָדָם כְּשֶׁאוֹכֵל לְהַתְּפַלֵּל בְּדְבִיקוֹת אֶתְפַּלֵּל וּבְאִם לֹאוֹ לֹא רַק אֲדַרְבֶּה מ"מ יִתְאֲמֵן וְיִתְפַּל ע"כ כִּי אִזּוּ אֵין מְנִיחִין הַמְּקַטְרִיגִילוֹ מִפְּנֵי שֶׁקְרוּב לְדְבִיקוֹ גְדוֹל ע"כ יִתְאֲמֵן אוֹלֵי יַעֲזוּר הַהִתְלַהְבוֹת וְהוּא עַד"מ שֶׁהָאֲרִיף רַבּוֹ וּמ"ו שֶׁל רַבִּי וּבְפָר' עַל פְּסוּק שֶׁנִּמְר רוּחַ לֹא יִזְרַע: (לוֹ) בְּכָל הַמְּחֻשְׁבוֹ עַד"מ אֶהְבֵּת רְעוֹת יִחְשׁוּב לְהַעֲלוֹת אוֹתוֹ אֶהְבֶּה לְאֶהְבֵּת הַש"י כִּי אֵין בְּעוֹלָם רַק שְׁבַע מִחְשַׁבּוֹת כְּנִגְדּוֹ ז' יְמֵי בְּרָאשִׁי' שֶׁנִּאֲמַר בָּהֶם וַיְהִי עָרֵב וַיְהִי בִקֵּר וְכִשְׁיִשְׁמַע דְּבָרֵי שְׁחוּק יִחְשׁוּב שֶׁהִפְלִי הוּא חִלְקָה מְעוֹלָם אֶהְבֶּה וּמָה לוֹ לְדַבֵּק עֲצָמוֹ בְּגִשְׁמוֹת כּו' וְכִיּוֹצֵא לְכָל מִחְשַׁבּוֹ שְׁבַע עוֹלָם וְכֵן כְּהַאֲוֹכֵל דְּבַר תְּעוּנָה יִחְשׁוּב שֶׁכֹּל הַתְּעוּנָה בָּא מִן הַש"י (לז) מוֹת שֶׁלַּפְעָמִים הַצְּדִיקִים אֵין פּוֹעֲלִין בְּתְפִלָּתוֹן מִפְּנֵי קוֹטָן הָאֲמָנָה שֶׁהֵן אֵין מְאֲמִינִין בְּעֲצָמָן שֶׁיּוֹכְלוּ לְפַעֲוֹל בְּתְפִלָּתָם וְאָדָם הַיִּשְׁרֵי יִאֲמִין אֲפִי רִי אֵין אֲנִי רָאוּי לְהִיּוֹת נִעְנָה בְּתְפִלָּתִי אַעֲפ"כ לְגוֹדֵל רַחֲמֵי הַש"י אֲעֲנֶה בְּתְפִלָּתִי לְמִשְׁלַע עֲבוּר הַחוֹלָה יִבְטַח בַּה' לְמַעַן רַחֲמֵי גְמוּרֵי יִרְפָּא אֶת הַחוֹלָה: נִלַּח) בְּזִכְרוֹ עֲשִׂיתִי הַמְּצוֹת וְהַתְּפִלָּה יִשְׂמַח עַל שִׁזְכָּהוּ הַש"י לְעֲשׂוֹת נ"ר גַּם יִכְוִין לְעֲשׂוֹת נ"ר וְלֹא יִאֲמַר מָה אֲנִי סְפוּן לְחֻשְׁבוֹ לְפָנֵי מְלַךְ

גדול ונורא שפל בזה רק עד"מ עוף המצפצף והוא חשוב לפני המלך יותר יש לו נ"ר
מזה מפל מיני שירה וזמרה כמו כן האדם מחמת שהוא חנוך עכור יש להש"י תענוג
גדול משיריו ושבתיו יותר מפל שררי מעלה כי הוא חדוש גדול ששפל ברי' כמו האדם
יש לו שכל לשבח ולפאר הודו שמו ית' (לט) יכוון בתפלה שמעורר אוחיות שגבראו
בהם שמים וארץ וכל הברואים כלם עליונים ותחתונים וכל העולמות כולם וא"כ באמרו
התפלה והשבחים הוא אומר עם כל העולמות ועם כל הנבראים כי הוא מעורר האותיות
והאוחיות הם החיות של כל הברואים א"כ עם כלם הוא אומר ומעלה כל הנבראים
משמים וארץ בכונה זו ועל ידי בני העלי' שמתפללין בכונה הם מעוררין גם האוריות
של החיות פחותי ערך וגם הם יוכלו להתפלל יותר בכונה ובהתלהבות ויחזרו למוטב
והבעהש"ט גלה ג"כ ואמר לתלמידיו צריף אתה להתפלל אפילו על עוף הפורח המצפצף
וכן לדבר תורה לב"א להזכירם מועיל פונה זו להועילם והנהר בה הרבה בסיצור(מ)
בפיפור מרשעים ויכל לבוא להרהורי רעים וממשיך רע לעולם ח"ו לכן יספר ממדות
טובות של הצדיקים ומשנה טובות לעולם: (מא) בהאפר ר"ט תמה אם יש בדור הזה
שיודע להזכיר כי אם אינו יודע בנפשו שהוא צדיק גמור לא יזכיר המוקין של הרשע
הוא נופל על המזכיר וגורם לו קישו' בעבודת הש"י המגריעה שגורפין בו טינוף א"א
שלא ידבק בהמגריפה מעט ליכ מהטנפת פן המזכיר שאינו צדיק גמור: (מכ) לא יתפלל
על עצמו רק על חלק אלוה ממעל שבו שהוא חסר לאותו דבר ואז גאהנא נעשה בקשתי
בעולם העש' עכ"פ נעשה בקשתי בעולמות עליונים בדבר רוחני וע"כ לא יצטער אם
לא נעש' בקשתי:.

(מג) ראוי לזכור כי עולם הדיבור מדבר בו ונולת זאת א"א לו להתקיים: הדבור באמרו
ה' שפתי תפתח פ' השכינה וגם המחשבה א"א להיות כ"א מעולם המחשבה והאדם
בעצמו אינו רק פשוט שאותו קול שקוקעים בו הוא המוציא ואם יפרוש ממנו התוקע
לא יוכל להשמיע קול כף האדם בהעדר ממנו הש"י ח"ו אינו יכול לדבר בפרט בעסקו
בתורה או בתפלת יחשוב פן ובזה יסיר ממנו הגאונה והתפארת פנ"ל: (מד) ראוי לרא
ולהתבייש מפני הדיבור גופא כי העול' הדבור מצמצ' צמו בו פאנ מור ה'שפתי תפתח
וכדאיתא בספר יצירה קבען בפה (מה) א' הדברים שאדם שומע וכל המקרים שאירעו
לו הן דבר אהבה או יראה או התפארת ונצחון והודות והתקשרות וממשלה הפל בא
לעוררן לקדושה ולתשובה כגון לצנותא שחטא בה אף פ"א מפני זה אירע לו שישמע
דבר לצנות ויתחרט עתה על מה שעבר פ"א גם במחשבה שיפול לו באמצע תפלה
הרהורים רעים הם באים פדי שימקנם עתה בתפלתו ולהעלותם וזה פלל גדול לעבדות
הש"י: (מו) בתורה שלומד יוכל לתקן אם לומד בדבר אהבה יכול לתקן איזה אהבה רע
שהי' לו וכן אם פגם ביראה יכול לתקן פשלומד ענין יראה: (מז) יום א' מימי השבוע
הוא נגד אהבת החסד ידבק באהבת הש"י.

יום ב' נגד גבורה ידבק עצמו ביראת השם כל היום יום ג חפארת לפארו אא ד' יראה
לנצח עצמו לעבודת הש"י יום ה' הוד להודות לשי"ת יום ו' התקשרות ובדביקות
ובצדקה ינה שבת קדש מספר במלכות ובכל משלה ובשבחים אשר ברא את הפל ה' מלך
גאות לבש: (מח) מה שבא לאדם מ"ז בתפלה כי דנין אוחו בהיכל העליון אם ראוי
לעלות תפלתו ע"כ יתרה בתשובה אולי ירחמועליו מן השמים א בלל(מט) פלל לדעת

כי האהבה נותנת לאדם משמים וליראת אדם צריך לעורר מעצמו כמ"ש ועתה מה כו' לכן אל יתגאה באהבה שהיה לו בתפלתו כי אין זה מתמתו רק מן השמים מהש"י: שמעתי מהקדוש מר' מיכל זצ"ל לחשוב שע"י אותיות שאני לומד לקיים מצוות והגית בו ולעורר אותיות הרוחניות שבעולמות העליונים: (ב) שמעתי ממור"ר כי האדם בעת התעוררו לתשובה מתמת גודל חרטה שיש לו לפעמים מקלל עצמו ומעורר עליו דינין ויסורים ומבקש שיבוא עליו עבור חטאו אין לעשות פן רק יבקש מהש"י שיחזיק לבו לתשובה ולא לעורר דינין וזהו פיתוי היצר שמבקש לאבדו בלא תשובה פהגון ויכול למות קודם זמנו ופעם אחד היה תלמוד אחד עושה פן והוכיח אותו מ"ו דר"ך פלל: (גא) לפעמים יש לאדם יסורים גדולים לבע"ת ואינו מפיר בו אלא הש"י והפל מרחמי הש"י עליו כי זה היה רגיל בתענוג העה"ז ועתה בא עליו התעוררת תשובה ומפיר שאין זה תענוג של אמת ולהתפלל בדביקות ג"כ אינו יכול ואין לו תענוג מקדושה כגון תפלה ותורה ואין לו שום תענוג לא מהעה"ז ולא מתורה רק הוא מיצר וזה לודין גדול וקשה עליו יותר ממיתה ומכפר כעונש מות שממרק עונות של אדם: (גב) כשאדם רואה או שומע דבר עבירה פתאום והוא סור מרע שהש"י שולח לו הרהורי תשובה עבירה זו או פיצא שמה לעשות תשובה יזפור עתה או אולי הרהר בה ויעשה תשובה עליו: (נג) לא ירבה בדבורים שלא לצורך כי הדבורים בזמן חיי האדם קצובים מן השמים ולמה לו לקצר חיו בדבורים שאינן של מצנה ואין צריכין לו כלל כמאמר שלמה בש"ה נפשי יצא בדברו נפשי שנתתי באד'יוצא בדברו: (נד) גלה רבו של מ"ו בר"ה וי"כ הפתיכה הם המחשבות שחושב לכן ירגיל עצמו ביומי דדינא בר"ה לחשוב ע"ע ועל כל ישראל רק מחשבות טובות לחיים ולשלום ולא ישגיח על כל סימנים רעים ח"ו כי היצר במתכונן זורק במחשבתו מחשבות לרע כגון מחשבות מיתה לכן ירחם ע"ע וינדחה אותן המחשבות ע"י שיחשב בעצמו שהוא רוצה למסור נפשו בידי גוים להיות נהרג על ק"ה לקיים מ"ע ונקדשתי ויבטלו אותן המחשבות שחשב או יתפנה אותן המחשבות לצרופים ע"י שם הנו"ה במילוידין: (נה) לא יהיה לו גאונה במה שיתפלל בכונה כי הוא עד"מ כבן כפר שאין : בא בשום פנים לפני המלך אף כשאבד בן מלך והוא מביא אגרת מבנו למלך מניחים אותו לשומרים העצה ואדרבה הפל מקבלין אותו בסבר פנים יפות פן כשאדם מתפלל ומעלה הקדושה למעלה שהוא בן המלך עצמו אז הפל מקרבין אותו: (ז עו) כשהרב לומד עם תלפיד הוא יחיד וזיווג זעיר ונוקבא הרב משפיע אה וא התלמיד והתלמיד מקבל וכן במדבר עם אנמל זה מדבר וזה שותק ושומע אם הוא ש"ש (נז) קבלתי שגלה מורי של ר' לרבי כשאדם בא למדרגה הן בראיה הן בשמיעה יסתיר הדברי' תשעה חדשים כי כל הדברים הן בסוד עבור וליד' כמ"ש בכתבי אר"י ז"ל אף באורות עליונים ואם יגלה קודם זמנו הוא בנדגמת נפל: (נח) גלה צדיק א' לפעמים אין אדם יכול להתפלל בשמחה ומתמת עסקו בשמחת עה"ז הוא מתעורר עצמו להתפלל בשמחה או לפעמים מתעורר עצמו ליראת עה"ז ועי"ז מתפלל ביראה בתשובה מה לו לדבק ברוחניות אין חטא בדבר: (נט) יחשוב שאין עושה שום דבר רק הסיות מהש"י הוא עושה זאת שהוא מתפלל ולומד ועי"כ שרה עליו רוח קדושה ולא יתגאה עי"כ: (נס) יראת מות אע"פ שהוא יראה רעה כפונזכר בזוהר ובכמה דוכתי לפעמים שהוא טוב שבא עי"כ אח"כ לשוב מאהבה משל לבן שברח מאביו ופגעו לסטים וחזר אצל אביו: (סא)

אין ראוי לבטוח בהש"י שימתן לו דבר דוקא הדבר גשמית שהוא חושק פיון שאין מענין עה"ב אבל יבקש מהש"י שיעזור לו לעשות כל מצוה פתיקונה: א נסב) דע פכיל פלים שיש לאדם הכל בא לתקן חלק הקדושה שבה ומפני כך לפעמים בשפך העלן הם נאבדו וז"ס פפים קטנים ששכח יעקב ולכן אל יצטער אדם על אבוד ושבוי פליו: (סג) לפעמים פשיפול אדם ממדרגה אל יצטער עצמו פי הקב"ה עושה פדי שיתעורר ויעלה למעלה והוא ירידה לצורך עלייה ויהיה להש"י יותר תענוג ממנו: (סד) לפעמים יפול לאדם מחשבות עבירה ועזבו לעשות מחמת הש"י הענין הוא פי העבירות ג"כ הם במחשבות כמו מצות פי כ"ד הוא קודם במחשבה ומחשבה הוא אותיות ג"כ פי דבר המחשבה הוא ג"כ ע"י אותיות והוא החיות של הדבר וזהו הקדוש שנפלו בקלופה ע"י מחשבו חוץ שה"ל מקודם ועכשיו מזו הקדושה בא לו פח תשובה לבקר אנכל מתוך פסולת דהיינו שאין רוצה לעשות מעשה עבירה ע"י יראת הש"י והאותיות שהיה פבר במחשבתו תפס אותן מחיצונים: (סה) כל פוננת תפלה לעבדו בפסוק שמדבר מאהבה באהבה ופסוק שהוא מדבר מיראה ביראה וכן בשמחה אע"פ שפכל התפלה צריך ידאה ואהבה רק בפסוק שהוא מדבר עד"מ מאהבה צריך להיות האהבה יוסר ורב משמחה ויראה וכן פולם: א יחשוב(סו) יהשוב תמיד כמ"ש בח"ה שהגדולה שפטובת הש"י שקרבנו לעבודתו ונתן לנו את תורתו אע"פ שהוא גדול ונורא קרב את השפלים לעבודתו לזאת גיל וישמח פרעדה: (סז) פשמחשב באהבה רעה או גשמיות והוא ג"כ מלנפש באותיות רעים יחשוב ויעלה אותן למחשבות טובות וילפש אותן באותיות טובות ויסתפל היטב עליהן ויסיר מהן האותיות רעים ויצויר במחשבתו תיקוף האותיו טובים וזו סגולה להסתיר ממנו הרהורים רעים: נסח) פשאדם שותק הוא בעולם המחשבה וכשידבר ראוי שיכוין ולדבק עולם הפ ל עולם הדבור ע"י דבורו וכבר נזכר עי נסט) אמר הצדיק רבו של מ"ו מ' דובערש הק' לא ידבר בשום פעם דבר רע כד"א ותבחר לשון ערומים וכשהוא מדבר בניסי השם ובטובת הוא מעורר פן למעלה ובהיפך ח"ו הוא מעורר להיפך ולפעמים הוא יכול להושיע ולהעלו' אדם בדבורו שהוא מדבר עד"מ אם אדם הוא בשביה אסור בכבלי פרזל ידבר מענין ארבע' צריכין להודות הינצא מבית אסורי' וכינצא מענינים אלו וכן פשאדם חולה באבר מישמבין ידבר מאותו האבר אותו הענין שהוא בפירה עליונים הרומזים ושייכים לאותו אבר ומזה תבין פל הענינים שאדם צריך לדבר: לע) פשאדם הוא בעל יסורים יקשור עצמו בהש"י ולא ירגיש הפאב כ"הא לעא) אל ילמוד אדם בספר של אדם רשע פי מקשר עצמו בנשמת הרשע ומזה תבין מעלת הלומד בספרי צדיקים: (עב) פשיש לאדם תענוג מהאכילה יעלה התענוג להש"י פיצד יעשה יחשוב שהש"י פרא התענוג הזה ע"כ ראוי לקדש שם אלקיו פנה ברבים וכן פשראה שום דבר חידוש בעולם יחשוב פן שהוא מסור על קדושתו ובין תבין את אשר לפניה הן בדבר שמיצה או ראה וכן בספורי מלחמות יכול לבא לידי דביקות ע"י מחשבה זו ואם לומד שלא יפסוק מדביקות יחשוב ג"כ פנה פשיש לו תענוג מחמ' התור' מגפ"ת או שאר ספרי תור' יכול לזפו' עי"ז בפרט פשקורא בכ"ד ספרי נבואה פעולת הש"י ונפלאותיו ובספורי מעשיות בגמרא הוא פלל גדול זה לדביקות: (עג) פלל גדול פכל מה שרואה יזפור התר"ג מצות ויחשוב מיד המצוה שפדבר הזה בעמדו במקום נקי וברואה אדם יחשוב ואהבת לרעה פמוך וברואה אשה יחשוב לא תחמוד ולא תתאנה וכן

בממון חבירו פשוטה או בית חבירו יחשוב ג"כ לא תחמונ וגם מצות מזונה התלוי בו ומצות מעקה וכן לכל דבר פשוטה יחשוב תיגן המצות התלוי בדבר זה וינצל מהרהורים רעים: עאא הני(מד) הני עז לקום בבקר ומיד פשיטת עורר משנתו יכוון מיד מ"ע של ציצית * אם שוכב בציצית וכן במזונה וכששוכב בשדה יזפור מצות פאה או מצות מילה כי כל המארעת של כל היום תלוי בשעה ראשונה בקומו משנתו: (עה) אומר מ"ו ני' שטוב לחשוב בעת אכילת בשר מצות שחיטה ובפת מצות פאה ותרומה ושאר מ"ע התלויים בפת והוא טוב מי שלא יכול לכוון הפנונת: (עו) לפעמים אדם זוכה שמודיעין לו מן השמים ברגע שגועור משנתו נופל לו פסוק במחשבה יחשוב בפ' שגפלו לו ויראה שלפעמים מוכיחין אותו בפ' זה או מראין לו אינה דבר ולפעמים על שמירה והוא ענין עצום: (עז) יזהר מאוד שכל טובה הבאה לו מב"א יחשוב שהש"י נתן ללבות ב"א לעשות לו טובה זו והם אינן רק שלוחי דרחמנא וראוי שלא יהיה ג"כ כפוי טובה לאיש זה אבל עבור בטחוננו בהש"י כי הם אינם עושים רק רצון הבורא כל עולמים: (עח) כשיאמר תורה ורוצה להעלות יראה שיעשה ממנו חדושי תורה ירגיל עצמו להנדעו בעת הזכרת ש"ש כד"א מפני שמי נחת הוא: (עט) דע מה שאמרו חז"ל מט"ט תופר מנעלים היה וע"כ תפירה יחוד' שמו הגדול הענין הוא כף המחט התפורה הוא ו' ושני ידיו הם שני ההין והנקב שבו מכניס חוט התפירה הוא יוד וכן בכחופה הקולמוס הוא ו' ונד שכותב הוא ה' וכשרוצה לעשות אות עושה תחלה נקודה הוא י' והיד הב' המסייע לאחוז הנגיר הוא ה' שני' וכן בכל הענינים שהוא עושה יכול לכוון פן: (פ) יזהר שלא לחשוב מחשבות מסטרא דדינא ח"ו כי המחשבה הוא קומה שלימה בכל מקום שחושבים שם הוא וממשיך ע"ע חלילה דינים א קשים לכן יזהר מאוד לחשוב מחשבות טובות: (פא) יחשוב בעת התפלה שהוא מהלך בעולמות עליונים כמ"ש בר"ח שייחשוב שהוא בג"ע עליון וע"כ בודאי לא יהיה לו שום, בוש ופני' מב"א וכן בתורה יחשוב פן: (פב) אע"פ שבא לאדם דבר רעח"ו יקבל בטובה כי בגמרא מביא שר"ע היה עושה פן תמיד ועי"כ המשיך ברע שיתהפך לטוב והוא דבר גדול: עוד הנהנות טובות מא) ע"י שאדם מקבל צרה בשמחה ו מן הצרה רצה: תפלה(ב) תפלה למתקדין בפרשו להעלות דין למלכות דבינה ולעשות מאותיות צירף אחר מצרה לרצה יי לצדיק: (ג) אם פגם בנפש במעשה צר לו מעבדיו ובהמותיו ואם פגם ברוח ובדבור לה"ר וכיוצא נעשה מדבר זה גלגול באנשים שמדברים ממנו וכן יש לו צער מאשתו ואם פגם בנשמה במחשבה יש לו צער מפניו: (ד) ב"א השונאים אותו לא ידחה אותן כי אדרבה יהיה שונאים אותו יותר רק יתפלל עליהם שיחזרו בתשובה ויוצא רוח משם: לה) כל מה שיראה יחשוב ליקח ממנו לעבודת הבורא מוסר והנהגה וכן כשיראה שלנת רשעים יחשוב אם לעוברי רצונו כף כו' ועי"נ גורם שמחה למעלה וממתקין הדינין: ו) אם הזדמן לו לראות דבר עבירה הוא למען ירהר בתשובה על מה שעשה הוא בדומה לזו עבירה או מקצתה גם לא יתקשה עצמו פשאינו יכול לצייר חנותות שם הניה נגד עיניו ונקא מצויר לפניו אף שאינו עולה מעצמו דזה מקרי לוקח בת מלך לשביה רק שיהיה הש"י תמיד במחשבת פעם פ' זה ופעם פ' זה ויעסוק עד שיבואו אותיות השנ מצויר לפניו מעצמו אבל לו ידחק עצמו לזה רק שיזפור הבורא ב"ה פעם באהבך או ביראה:) ע"י הבכיות שמעוררים הדרשנים ע"י יראת גיהנום לא טוב עושים כ הם ח"ו מעוררים דינים על

העולם כמ"ש בזהר ובר"ח שער היראי רקיעוררם ביראה פנימות: (ח) פשרואה מבזים עצמם בשביל מעות יחשוב כ"ש שיש לעשות כמ תחבול' לעבודת הש"י ובפרט נשמה דאצילות שב לעשי' וראה במנהגם מתעוררים יותר ליתן שבח להש"י שאין הוא פמותם (ט) יכול לעשות יחוד עם חבירו גם בספורי דברים שהם לירא שמים: (י) עיקר בתורה או בתפלה לכוון שידיבק מחשבתו בפנימיות האותיות והו האור א"ס שבאותיות המחנה אותיות עליונים ובה יכול לבט דינים מעליו: (יא) א' אלופו של עולם טמיר וגניו בגנון' ב' אלפין ג' ג' אל עד תיו ת'אלפין א"כ שורש האותיות התורה שקרוב יותר א"ס הוא הא' שקרוב יותר אל הסיות וא"כ הולך ונתרחק ונתלבש זה ב' ונתרחק מן הסיות עד אות ת' שהוא מלכות שבמלכות וע"ש כל הענין שזה מתלבשין זב"ז וצדיקים הם שלוחים לקשר א"ע בהאותיות ולהעלותן במחשב העליונה ואז יעלו מתהום ארעא עד רום רקיע ניצוצי השכינה הנפל אקלופות יכול להעלותן: (ל) קודם קודם פרעניות וצער ירגיש הנלבב מ"ז מקודם והוא פח הס"ם ותיקונו שיידש מחשבתו וידבק בש"י בכל יכלתו ומאמצי פחו: יג) מה דאיתא בגמרא הושיט ידולתוהו פים ליקח פרוטה כו' היינו שישים על לבו שהוא מהשגחת הש"י ויהרהר בלבבו שיהא לכפרת עונותיו ויהרהר בתשובה: (יד) ידע אדם שהפל מהש"י אע"פ שעשה בגלות נסתר ע"ד הטבע אבל באמת כל דבר הבא על האדם הוא מהשגחת הש"י: (טו) לא יאמר אדם עתה אני בעצבות ובמ"ז לא אתפלל ואלמוד אלא אח"כ שפא לא תפנה ותתבטל מפל וכל וכן בכל י המצות: (טז) פשרוצין לענוש לאדם נוטלין ממנו מדרגת הבטחון ע"כ ראוי להתחזק ולהתפלל לפני הש"י שלא יאבד מדת הבטחון: () לא יתפונן רק שיהיה לו פח לעבודת הש"י באכילה כוון גם באכילה להעלות ימציקשה וכבר מובא יחודי' באריז"ל על אכילה ומזה ומזה אל תנח ידך: ח) גם במוסר לא יתפונן שעי"כ יתעורר אח"כ רק שיכוון לקשור עצמו א בהש"י ואח"כ יקשור עצמו עמהן ע"י האחנה וע"י המוסר וגם אנה כוון להעלותן עתה וגם פי אז נעשה יחוד משומע ומשמיע הוי"ה ואדנ"י יחוד גמור: (ט) עיקר ליחד יסוד ומלכות בש"ע א' ש"ב ובאכילתו כוון להעלות ניצוצי הקדושה מתוהו הקלפה ר"ל בתוהו היסוד הנקרא בש"ר ומשם להשפיע למלכות כמ"ש בתיקוני' שובבים להאר"י ז"ל על פ' ובני דן חושבים: השיבו לו מן השמים על בדתני' דאיתא בגמרא בתענית מי שיהיה לו צער ולא היה יכול ליחד מחמת צערו היו הבדחנים משחחו ונתחברו עמו יחד לדבק בו ית"ש: א משל למלך ששלח לנסות אחד מעבדיו דומה מורד קצת עשו מלחמה עמו קצת עזרו קצת הבינו שזה מן המלך עושה רצונו נמשל ת ב"א עשו מלחמה עם היצר ע"י סגופים לשבר היצ"הר קצת מרגישים שהוא זה רצון קונו ושם מלובש שמו הגדול והקדוש סא"ל שם א' נוע"ב שמות שהוא ממתיק לס"ם ונפרד ממנו בחשבו פן:) כל צער בגשמות יחשוב גם בצער זה כ"י הש"י בעצמו אלא שהוא הלבוש ושוודע לו פן הוסר הלבוש ונתבטל הצער וכלגז"ד גם מ"ש בכתבי אריז"ל גין תפלת יום זה אינו דומה לחברו מופת ע"ד מענין מ"ז שבאין מרפ"ח ניצוצין ניצוצין וסוד הברירה שצריך לברר בכל יום ואין דומין ג"כ של היום לשל מחר: (כג) הרהורי נשים הוא בחסד כוון להעלותן ולדבק בשרשן בחסד ומחשבות ע"ז פוגם בת"ת ושל ש"ד בגבורה וכלל להעלות כ"א בשרשן: א (כד) כל מה שאדם רואה הן בנהירו דאנפין או בשמחה או בעצבות או דין או רחמים פן גורם למעלה: (כה) כל מאכליו ומלבושיו ודירתו ומו"מ

הכל להעלות ניצוצי הק' של נשמתו שהם ניצוצי שכינ' ואם הפסיד עדיין לא תיקן ואם מרויח בסחורתו 8 א מעלה ניצוצו הקדושה: (כו) כשעושים עד"מ בגד ונתקלקל ונמצא שאין לניה"ק של חלק זה עלי' יתן לפדותן צדקה ולהעלותן: (כז) כשמתפלל יחידי יכוון גם עוברי דרכים ובני הכפרים מתפללין ביחידות ויכלול עצמו עמם וה"ל ג"כ רבים וכן בעושי תשובה יכוון לכלול עצמו עם כל עושי תשובה: (כח) העיקר שיתעורר האדם עצמו לתפילה בכוונה ולא שיהיה לו התעוררת מלמעלה: ל (כט) כל הרפתקאות שיבא לו ידע שפא לו כדי להתפלל עבור השכינה וידע שהוא שם בשכינה פעין דוגמא זו: (ל) בכל השבוע יהיה ליראה יותר ובשבת וי"ט אהבה יותר אע"פ שישניהם צריכים זמנים יש שזה צריך להיות ביותר וזמנים שזה צריך להיות יותר: (לא) לצרוף מעשה גשמות עם המתשבה הוי יחוד קב"ה פן הוא בר"ח בכל דרכיך דעהו ור"ל לחבר מ"ל שבמ"ל שפרומז בעש' גשמות והיא אות ת' להמתשבה שהיא בחינת א' שבא"ב ודוק בזה: (לב) כל המלקמות שבעולם ומ"ז הוא בשביל שמ"ל אינה ביחוד עם דודה ת"ת וכאשר ידע אדם זה יראה ורעד יבוא בו ויחוד יראה עם נורא נעשה ויתפרדו כל פועלי אנו: (לג) בס' יצירה שבע כפולת להמשיך למ"ל ושבע תמורת להפריד ממנה וכן בלימוד תורה טומאה טהרה אסור פסול: (לד) כלל כמו שבעולם הבנו יש ז' מדריגות כף מיני ב"א יש ז' מדריגות חסד שעושים עם ב"א לש"ש ולא לכבוד גבורה לענוש לעוברי דת לש"ש ולא להתפאר על ידה שהוא מושל תפארת קולו בתורה יהיה לש"ש ולא לתפארת מן אדם סמכי קשט ע"ה לתקנם ע"י מ"ומ באמונה רק לש"ש וכשיש לו תענוג בתורה או בב נגד מדת יסוד ולא יחשוב פמה נאים מעשיו א מי הימי שהוא ראש הוא במידת מלכות ויהיה הכל לש"ש ובהכנעה ובזה תבין איהו להעלות כל מ"ז בתפלה: (לה) יתפלל הצדיק שיסורים שלו יהיה ע"י יחודים וקשטים לשכינה: (לו) האדם השלם מיחד יחודים אפי' במעשיו הגשמיים כמו מאכל ומשתה ומשגל ומשא ומתן וכל דברים גשמיים שבין אדם לחברו כאשר קבלתי מחכם אחד שאמר סוד זה שהגדול נכנע לקטן ממנו כדי להגביה הוא פריעת ו' לגבי ה': (לז) ביטול תורה ותפלה לפעמים שיזדמן לאדם כדי שיתעורר ויתקרב יותר בחונק כל מעשה רומז לנפש דעשי' מלכות לקשר באהבה ת"ת: (לח) נחום איש גם זו שהלך בתחלה למלכות בלא טעם רק משום אמונת גם זו לטובה היה אצלו במנוטבע פן וכל ציור שהוא מצד שמאל חשבו תמיד שהוא לימין ועי"כ נעשה לו חסדים: (לט) כל ב"ד רומז לג' ראשונות והן יכולין לעשות משמאל ימין כי הו"ק שם הם שמאל וימין ובג"ר הם אחדות פשוט ובזה הבנתי מה שקבלתי מצדיק אחד ר' דוד ממעזבוב תלמוד מובהק של הבעש"ט על ביטול דינים למקום שיקח ב"ד: (מ) צריך להתפלל על גלגול נר"נ שאצל יצה"ר: (מא) מה שמקרב ב"א לתורה ומע"ט הוא ו' פורע לגבי ה' להעלותה: (מב) יוכל להתפלל ע"י דבורים כ"א מה שצריך פי כל הספורים ע"י א"ב כמ"ש נא תפלל אל אלקי השמים פנ"ל בח"א: (מג) ע"י שם שדי יכול להעלות כל הדברים לשרשן ולהמתיק דינים וע"י חלופו שם כה"ת ע"ש שהאריך בזה: (מד) מה שחסר לאדם ידע שזה החסרון בשכינה הק' בעו"ה דוגמתו ויתפלל שפא החסרון שם ולא שיכוון להנאת עצמו כי הצדיקים שלוחא דמטרוניתא: (מה) נאמר לומן השמים עיפוב הגאולה על שאין מאריכין העולם בפרכו' באהבה רבה שהם נשיקין: (מו) בכל גשמות יוכל ליתן בדעת להעלותו ולחברו ולקשרו את האהל להיות א' וכדי להבינה אפס

קצהו דהיינו אם לומד דבר עמוק ואין מבין הוא מלכות וכשנותן דעת להבינו ולירד לעומקו של תורה מקשר מלכות בבניה והוא ד"מ וכן מובא בכל מעשה גשמי פ' אל נקמות כ' רש"י משל לכן כפר שמרד במלך עשה המלך אותו לראש עד לא משנה למלך אע"פ מצער "עא"ע תמיד איך מרדתי במלך גדול כזה וכל ימי חיי בצער משא"כ מיתה היא רק לשעה: (מז) כשגופל לאדם יראה מחמת ב"א רעים או לסטים או שאר יראת עונש ידבק עצמו בשרש היראה לירא מן הש"י בגין דהוא רב ושליט עקרא דכל עלמין וזה היראה שנפל לו כדי לעוכנו שיש לו לירא מעונותיו וליתן לב לשוב ליראתו ואז מקשר כל מדרגת היראה בשרשן ואז יסתלק מעליו יראה הנ"ל כי נמתק בשרשו וכן מדרגת אהבה לדבק בשרשו וכן הרהור המשגל ידבק בשרשו וכן פיוצא: (מח) יחשוב הוי"ה ע"כ דבור עלמאדוירה אדני ע"כ יהי מיחד הדבורים מעלה (מט) כל מ"ע הוא בחסד ול"ת בגבורה דברים הרעים או ספר מא"הע ושמות אה"ע כגון עשובלעם להעלות הפל לדין שהוא גבורא וכל הנבראים מחיות ובהמות טהורות מחסד וטמאים ואסורים מגבורא שרשם להעלות אותן ודוק בזה לכל התורה כלה (נ) כשיאמר תורה יקשר עצמו בש"י"ת בתחילה ונשמת חבירו ג"כ ויחשוב שאין אומר דבר זה לפני חבירו כי מה נ"מ אם ישבחהו או יגנהו (נא) יכוין להעלות אותיות שלו ומתפלל אל אותיות שנבראו בהם שמים וארץ וכל עולמות וצורפם אל צורפם: (נב) ב"א לא יסמוך א"ע על קישור מחשבתו כי אולי לא השיג עדיין אל מדרגת נשמה רק בקול ודבור יהיה עיקר עבודתו ולא ילך תמיד במחשבתו לענוני יועל להזיק אסנאין לו נשמה: (נג) שם אל"ד הוא טוב לילדת כשיודע הפנימיות של השם שא' רומז לחו"ב והל' לג' קנים והד' רומז לשכינת ה' ויכונן להמשיך ממעלה למטה ויועיל וצ"ע ב"כ ה"צ מ"ז בערש ז"ל כ' ג"כ זה: (נד) האדם כל מה שרואה ידע שהוא רואה כדי שיזכור המדו אהבה ויראה כנ"ל וידבק עצמו ברוחניות הדבר: ש (נה) אסור להרהר בד"ת במקום טנופת אם לא לאפרושי מאיסורא כדאי' במקרא משום מלכותו בכל משלה ומזכיר שם ד"ת כדי להכניעו: (נו) שם ב"י"ט היצא מפסוק כי בי חשק ואפליטהו ומתמונת ה'ביט מסוגל להכניע ומעלה ניצוצין (נז) לכ"א כשמוכון בלי מ"ז או בדו"ר כ"א לפי מעלתו אז ידע שנתקבל תפלתו: (נח) צריך לטרוח בהכנת לתפלה ואל יתאש בכא לו בטוילי' ומ"ז כי יחשוב בזה הבחינה ריד' ח"ו כי יש פמה אנשי' במדה זו והם אברי דשכינתא וזה השלם ירד להתחבר עמהן ולהעלותן: (נט) מקום שנתדבה של פ"י שם הוא פלו ומקום ימעורר לעוב ויחשוב ויחשוב תמיד: (ס) אף כשיבא לאד' עוני ועינוי ח"ו אעפ"כ יתפלל ויכלכל דבריו במשפט שיהא לרצון לפני ה' ולא בהכרח ח"ו (סא) כשנתעורר השמחה בעולם הצדיקים לוקחים אות' לעבודת הבורא והרשע לוקח להוללות ואם יש עצבות בעולם הצדיק נעצב על עונותיו והרשע מתקוטט עם אשתו וב"ב והצדיק נעצב על ביטול תורה ותפלה ומהרהר לעשות מע"ט וזה מרגישים בבו' לאדם פתאום עצבות בלי דבר גורם: (סב) בשה"ז דה"מ ע"ה נרדף והיה עני התפלל במדת עניו' וכשה"ז מתגבר על אויביו אומר כי חסיד אני ונלמד מזה לאדם שנתדף שיתפלל בהכנעה אם ילמד או יתפלל או יעש' מצוה לא יכניס בליבו שום התפארות כי אני שהוא מלכות עשמה זאת אני מן אדני: תקון בעל תשובה עיקר ע"י גדולי הדו' שיכול לקשרו לשרש' ומועיל לב"ת מאוד כי החיות רצוא נשוב וחסיות של אדם בסוד קטנו' וגדלו' וכאשר יתן האדם דעת לידע שהוא בקטנות ע"י דעת זה נמתק

דין בְּשִׁרְשׁוֹ כִּי ה' גְּבוּרוֹת מְנַצֵּפָהּ הוּא בְּדַעַת דּו"א: אִם יִרְצֶה לְקוֹם בְּבִקְרַת יִחְשׁוּב לְעִמּוּד
לְעֵשׂוֹת צְרָכָיו וְאִם כֹּפֵר אִם יִקּוּל יִהְיֶה עֲצָמוֹ מְעַסְקִיו וְיִלְךָ לְלַמּוּד כַּמ"ש דְּהַע"ה חֲשַׁבְתִּי
דָּרְכֵי כו': כְּשֵׁיט לְאָדָם דְּבִיקוֹ אֵינּוּ מִתְבַּיֵּיט מִהַמְלַעֲיָגִים וּבְאִם לָאו אִם כְּשֵׁנֶפֶס מִמְדַּרְגָּתוֹ
אִז מִתְבַּיֵּיט בְּפִנְיָהֶם וְזֶה סִימָן מְוִבְהָק: יִקְשׁוּר מְלָכוֹת אֶל אֶבֶא ע"ב וְאִמָּא קס"א וְיִשְׁנִיָּהֶם
גִּימְטְרִיא זְכוּר: בְּחֻקְדָּמָה בְּשֵׁם חס"ל נִהָר מ"ג צְרִיף לְהַמְשִׁיף הַרוֹחַנִיּוֹת מִמְדַּרְגָּה
הַעֲלִיּוֹנָה אֶל הָאוֹתִיּוֹת שֶׁהוּא מְזַפֵּיר כְּדִי שְׂיִוְכְלוּ הָאוֹתִיּוֹת לְעֵלוֹת אֶל מְדַרְגָּה הַעֲלִיּוֹנָה
לְעֵשׂוֹת אֶת שְׂאֵלוֹתָיו: גַּם פֶּתַח הַעֲיָקָר שְׂיִכְוִין בְּעֵשִׂיּוֹת הַמְצָנָה אוֹ תוֹרָה אוֹ תְּפִלָּה שְׂיִקְשׁוּר
מִחֲשַׁבְתּוֹ בְּעוֹלָמוֹת הַעֲלִיּוֹנִים אֲשֶׁר שָׁם שׁוֹרֵשׁ מְצָנָה וְתוֹרָה וְתְּפִלָּה וְאִם לֹא הוּ"ל מְקַצֵּץ
בְּנִטְיָעוֹת עוֹד פֶּתַח בְּכָל דְּבָר יֵשׁ יִרְאֶה וְאֶהְבֶּה מִתְחִיל בְּתַחֲלִילָה לְמִטָּה יִרְאֵת גְּבוּרָה עַל חֲלֵשׁ
וְכֵן מַחֲסוּת רְעוּת וְכֵן מַב"א רְעִים שׁוֹרֵשׁ יִרְאֶה עַד לְמַעְלָה לְמַעְלָה כָּל הַעוֹלָמוֹת יִרְאֵת
הַשָּׁם וְכֵן אֶהְבֶּה לְאֶכִּילָה וּמִשְׁגַּל וְכִיּוֹצֵא שׁוֹרֵשׁ הָאֶהְבֶּה עַד אֶהְבֵּת הַשִּׁי"ת וְאָדָם הַשָּׁלֵם
מְדַבֵּק א"ע אֶל פְּנִימִיּוֹ אֶהְבֶּה וְהִירְאֶה הַיִּסּוּחַ הַדַּעַת אֲסוּר בְּשַׁבָּת ק"ו מִתְּפִילִין קוֹשֵׁיּוֹת
הַרְמַב"ן אִיף שְׂיִנּוּי רְצוֹן ע"י תְּפִלָּה וְתִירוּץ הַבְּעֵשׂ"ט בְּשֵׁם רַבּוֹ שֶׁתְּפִלָּה הוּא
לְמַתוּק אֶת הַמְלָכוֹת בְּשִׁרְשׁוֹ לְקַשְׁרוֹ בְּכֻנָּה וְשָׁם הוּא אָדָם אַחַר וְהַבְּעֵשׂ"ט בִּיאֹרוֹ כִּי
הַגּוֹז"ד הוּא בְּאוֹתִיּוֹת וְיִכּוֹל הַשְּׁלִיחַ לְעֵשׂוֹת צְרִיפוֹ אַחַר מִן הָאוֹתִיּוֹת אֵלוֹ וּבִיאָר שָׁם שַׁע"י
תְּפִלָּה יִקְדִים ר' לַצ' וְיִהְיֶה מִן צְרָה לְרְצָה יֵשׁ בְּאָדָם יִסּוּד מ"ל צַעַר וְעוֹנֵי וְיִסּוּרִים שְׂרַגְלֵי
יִוֹרְדוֹת מְנוֹת וּב"ה אֲמוּנָה וְיִסּוּד הַתְּעַנּוּג בְּעִבּוּדַת הַשִּׁי"ת יוֹתֵר מִכָּל שְׂעֵשׂוּעַ וְעוֹנֵג לְהַמּוֹכִיחַ
צָבָא א"מ מְבִינָה וְלִהְסִיר אֲאָאוּא יִפְקַח בְּאִינְהַבְּאִינְהַ עֶסֶק וּג"כ יַחּוּד עֵינָר עֶסֶק תוֹרָה
וְתְּפִלָּה שְׂיִדְבֵק א"ע אֶל פְּנִימִיּוֹ רּוֹחַנִיּוֹ א"ס שְׂמַאִיר בְּתוֹךְ אוֹתִיּוֹת הַתוֹרָה וְתְּפִלָּה הַזֶּה
וְהוּא תְּפִלָּה לְשִׁמּוּד וְלִמּוּד לְשִׁמּוּד מִיתוֹ הַדִּינִים קוֹ שְׂמַאִל בְּשִׁרְשׁוֹ ע"י הַבִּינָה הַנ"ק
חַכְמָה פִּי הַבְּרָכָה בַּא"י אֲלִקִּינוּ כִּי גְבוּרָה הַמְלָכוֹת הַנִּקְ' דִּינָא רַפְּיָא לְמַת' תְּחִילָה ע"י
הַת"ת הַנ"ק נוֹרָא וְאִז אַח"כ יְכוֹל לְמַתַּק ג"כ אֶת אֲלִקִּים דִּינָא קוֹשֵׁיָא ע"י הַת"ת עַד הַחֲסָד
בְּאָדָם יֵשׁ חֲסָדִים וּגְבוּרוֹת שְׂיִחְשׁוּב תְּמִיד גְּרִיעוֹתוֹ וְשִׁפְלוֹתוֹ וְחֲסָרוֹנוֹת שְׂיֵשׁ לוֹ וְחֲסָדִים
שְׂיִחְשׁוּב חֲסָדֵי הַמְּקוֹם עֲמוֹ עֵינֵן שְׂל"ה דָּף קַע"ה ע"א שְׂיִנְהַ ה"ס דּוֹרְמִיטָא וּמו"מ בְּסוּד
ל"ט מְלָאכוֹת לְגַמּוּל חֲסָד לְשִׁכְנָה ה': מַה שְׂשִׁמְעֵתִי בְּשֵׁם מוֹרֵי נ"י בְּעַנְיֵן הַדִּינִין שְׂיִיף
וּפ"ר וְהַתְּתַקַּת הַרְהוּרִים ע"י שָׁם שְׂדֵי וְחֵלוּפוֹ כַּה"ת וְגַם שָׁם הַנְּי"ה הַצְּרִיפוֹ כְּשֶׁהוּא מִיַּחַד
ע"י סִיפּוּרִים גְּשָׁמִיִם יַחּוּדוֹ קוֹ יָמִין חֲכָמָה יֵשׁ לְמַתַּק וְלְהַעֲלוֹת כָּל הַדְּבָרִים לְשׁוֹרֵשׁ ע"י
שָׁם שְׂדֵי ע"ל: (א) יֵשׁ בְּחִינַת דְּרָף שָׁם ס"ג וְשָׁם אֶהְיֶה קס"א גִּי דְרָף אֲשֶׁר מִשָּׁם אֵין
נִידוּנֵין אִפִּי רְשָׁעִים גְּמוּרִים כִּי עַד שָׁם אֵין מְגִיעֵין פָּגָם וְחֲטָא אִם חֲטָא בְּנוֹת לֹא מִתְּעוֹרֵר
שָׁם רַק בַּחֲי' אֶהְבֶּה רַק לְמִטָּה עֲשֵׂה רְשִׁימוֹת רְעוּת וְהַעוֹשֶׂה תְּשׁוּבָה עוֹשֶׂה רְשִׁימוֹת טוֹבוֹת
וְנִתְקַן הַכֹּל כִּי הַעֲלָה מְדַרְגּוֹת עַד הַבִּינָה שֶׁהוּא אֵהִי: (ב) לְפַעְמִים נוֹפֵל עַל הָאָדָם יִרְאֶה
מְבַנֵּי אָדָם וְכִיּוֹצֵא אִז יִתְּעוֹרֵר עַל יִרְאֶה מְעוֹנְתָיו וְיִתֵּן לֵב לְשׁוּב וּלְקַשְׁרָה א"ע בִּירְאֵת ה'
וְאִז שׁוּם מוֹרָא לֹא יַעֲלֶה עַל רֵאשׁוֹ כִּי נִמְתָ' בְּשׁוֹרֵשׁוֹ: (ג) קְבִלָה לֹא יֵאמַר הַנּוֹסַע לְמַלּוּין
אוֹתוֹ שְׂיִחְזוּרוּ מִמֶּנּוּ: א צֵא (ד) כְּשֶׁמִּתְּעוֹרֵר א"ע לְתְּפִלָּה נִק' בַּחֲי' נר"נ וְכִשְׂבָּא לוֹ מִן
הַשָּׁמַיִם נ"ק מ"ן (ה) הָאָדָם הוּא עוֹלָם קָטָן וּבַעַת אֲשֶׁר שְׁלִיט אָדָם בְּאָדָם לְרַע ר"ל עוֹנוֹת
אָדָם מִיּוֹסְרִים וּפְעָמִים ע"י עוֹנוֹתֵינוּבְּרָא אָדָם לְהַצִּיר לוֹ עַד שְׂיִפְרַע עַל עוֹנוֹתָיו וְאִז מוֹצִיא
נִיצוּצֵי אָדָם הַזֶּה וְאִז אֵין לוֹ חִיּוֹת לְהַמְצִיר: (ו) לְפַעְמִים שְׂיִוֹרְדִין נְצוּצֵי הַקְּדוּשָׁה ע"י
עוֹנוֹתָיו בְּדוּמָה כְּמוֹבַב"ח: (ז) כִּי הַשְּׁכִינָה נִק' זֹאת אוֹת בְּלִילָה מַכ"ב אוֹתִיּוֹת יְכוֹנֵן לְחַבֵּר

עָמָה הַזֹּאת שֶׁלָּה גַם לַחֲבֵר עָמָה מְדַרְגּוֹת מ"ל שֶׁבְּמַלְכוּת הוּא אוֹת ת' עִם ז, מְדַרְגּוֹת אֵל אוֹת א' וְהֵבֵן הַטִּיב: (ח) כָּלֵל בְּכָל צֶעַר יִתְפַּלֵּל עֲבוּר הַשְּׂכִינָה וְאֵם הוּא בְּצֶעַר גְּדוֹל ח"ו וְלֹא יִכּוֹל לְהִתְאַפֵּק מִלְּהִתְפַּלֵּל עַל עֲצָמוֹ וְהַשִּׁי"ת בּוֹחֵן לְכַבּוֹת יִתְפַּלֵּל כְּפִשׁוּטוֹ כ"א יֹאמֵר שְׁמוֹתָפֵנּוּ וּגְבוּרָה וְלָבוֹ בַּל עֲמוֹ פְּרָאוּי אֲזִי דוֹבֵר שְׁקָרִים כו': עֵינֵי ר" (ט) עֵינֵי חַיּוֹת שֶׁל ז"א הוּא א' דְּאֶהְיֶה וְנַעֲשֶׂה מ"ה דְּאֶלְפִין גִּימ' אָדָם וּמִשָּׁם נִתְפַּשֵּׁט הַמִּילּוּי שֶׁהוּא י"א א"א ג' אֶהְיֶה שֶׁיְשַׁלֵּם הַשֵּׁם מ"ה ע"י א' אֶחְרוּנָה שֶׁבָּשָׂם מ"ה: (י) אֵין אָדָם יִכּוֹל לְהַמְשִׁיךְ שֶׁפֶע כ"א מִמְּקוֹם שֶׁרָשׁ נִשְׁמָתוֹ לְכֵן בְּזֶה הַזְּמַן לֹא שְׂכִיחֵי נִשְׁמוֹת דְּאֶצִּילוֹ וְאֵין יִכּוֹל לְהַמְשִׁיךְ מֵאֶצִּילוֹ לְכֵן תִּקְנָתוֹ שֶׁיִּקְשׁוֹר וַיִּדְבֵּק לְנִשְׁמָתוֹ עִם נִשְׁמוֹת הַצְּדִיקִים הַיְדוּעִים לוֹ כְּפִי מְדַרְגַּת נִשְׁמָתָם מֵאֶצִּילוֹת וְנֵה כָּלֵל גְּדוֹל בַּתוֹרָה וּבְמַע"ט וּפְדִיּוֹן וְכָל הַמְצָוֹת: (יא) כְּשֶׁעוֹשִׂים טוֹב לֹא יִתְפָּאֵר בּוֹ כִּי מַלְכוּת עֲשֵׂתָה זֹאת ע"ד ד' שֶׁפְּתִי תִפְתַּח נוֹתֵן מִתְּנָה לַחֲבֵרוֹ מִשְׁפִּיעַ בְּסוּד קוֹ יָמִין חֲכָמָה וּמְקִיף קוֹ שְׂמָאל בְּסוּד בִּינָה: (יב) יֵשׁ זְמַן שֶׁאָדָם הוּא בְּבַחֲוֵי קְטָנוֹת וְכִשְׁהוּא מְדַבֵּק עֲצָמוֹ לְגְדוּלֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם בְּבַחֲוֵי דוֹת וּמְצַדֵּהֶתְחַבְּרוֹת בְּמְקוֹם קְטָנוֹת יֵשׁ גְּדוּלוֹת (יג) הוֹי"ה בְּנִיקוּד אֱלֹקִים מִמְּתִיק דִּינֵי בְּשׁוֹרֶשׁוֹן כְּשֶׁמְקַבֵּל יְסוּרִים בְּשִׂמְחָה מִמְּתִיק דִּינֵי שׁוֹרֶשׁ תֵּאֵנָה הוּא חֶסֶד שׁוֹרֶשׁ מַחְשְׁבוֹת ע"ז ג"ע ש"ד קוֹ שְׂמָאל: (יד) בְּעַת צָרָה יִבְקֹשׁ כְּעֵנִי רַק מִתְּנַת חַנּוּם וְלֹא יִתְרַעַם עַל מְדוּתוֹ שֶׁל הַקַּב"ה וְעַל צִעְרוֹ הַגְּדוֹל כִּי לֹא יוֹעִיל ח"ו: (טו) כָּלֵל מִהֶרֶם ב"ן לְהִתְנַהֵג בְּעֶסְקֵי בְּהַזְדַּמֵּן דְּבָר וּנְפִשׁוֹ חֲשָׁקָה לַעֲשׂוֹתָהּ וְאֵינוֹ יוֹדֵעַ אִם כָּשֶׁר הִדְבֵּר בְּעֵינֵי הַשֵּׁם אֲזִי יִסִּיר כָּל צַד הַנֶּאֱדָה הַמְּגִיעַ לְגוּף שֶׁלוֹ וְאֲזִי יִרְאֶה וְיִכּוֹל לְהַשְׁפִּיל לַעֲשׂוֹתָהּ אִם לֹא: (יז) אִם נִתְעוֹרֵר מִדַּת פֶּחַד שֶׁהוּא גְבוּרוֹת יִתְפַּלֵּל וַיִּדְבֵּק בְּשׁוֹרֶשׁוֹ שֶׁהוּא בִּינָה לְמַתֵּק דִּינֵי בְּשׁוֹרֶשׁוֹ וְאִם נִתְעוֹרֵר בּוֹ מִדַּת אֶהְבָּה אוֹ יִרְאָה אוֹ שְׂמִחָה יִדַּע שֶׁמֶדָּה זֹאת נִתְעוֹרֵר לְמַעְלָה וַיִּדְבֵּק בְּשׁוֹרֶשׁ אֶהְבָּה וְיִרְאָה וְשִׂמְחָה: (יח) סִימָן לְמָה נָתַן הַשִּׁי"ת לְאָדָם מְמוֹן אִם לְחֶסֶד יִרְאָה כְּשֶׁהוּא חוֹשֵׁק תְּמִיד לִג"ח וְאִם לְנִסְיוֹן כְּשֶׁחוֹשֵׁק לְשִׁמּוֹר אוֹתוֹ מִפְּגָעִים וְאִם אֶקְמָא כְּשֶׁחוֹשֵׁק לְעֶסְקָה עִם הַמְּמוֹן בְּתַעֲנוּגֵי הָעוֹלָם ד' אֵל יִתְפַּלֵּל בְּהִתְפָּאֵרוֹת כִּי מִבַּד הַשְּׂבִירָה מִן מִדַּת ת"ת שֶׁבַתוֹף הַקְּלִיפָה אָדָם מִתְפָּאֵר: (כ) יִתְפַּלֵּל תְּמִיד לְגֵאוֹל נִיצוּצֵי הַקְּדוּשָׁה שֶׁלוֹ מִיַּד הַיְצֵה"ר וּבְכַרְט בְּיָמִים נוֹרָאִים כִּי אֲזִי עַת רְצוֹן: (לא) יִרְאָה חֲצוּנוּת הַבָּאָה לְאָדָם הוּא לְעוֹרְרוֹ לִירְאָה פְּנִימִיּוֹת וְכִשְׁאָדָם מַחְשֵׁב זֶה וּמִזְכִּיר הַמְּקוֹם שֶׁמְעוֹרְרוֹ לִירְאָתוֹ וּמְקַבֵּל יִרְאָה חֲצוּנוּת בְּאֶהְבָּה גְמוּרָה אֲזִי נַעֲשִׂית מִירְאָה אֶהְבָּה פְּנִימִיּוֹת וּנְפִטָר מִן יִרְאָה חֲצוּנוּת אֲףִי אִם פְּנִיתוֹ לְפָטוֹר מִירְאָה חֲצוּנוּת לֹא מְהִי כ' (ב) מַחְשְׁבָה הַבָּאָה לְהַעֲלוֹתָהּ וּדְחָתָהּ הַהוֹרֵג נֶפֶשׁ וְהַסִּימָן אִם לְהַעֲלוֹתָהּ בְּאִי מִיַּד מ"ז וְעַלָּה בְּמַחְשְׁבָה בְּמָה לְתַקְנָה וּלְהַעֲלוֹתָהּ [אֲזִי יִקְרְבוּ וְלֹא יִדְחֲנוּ כִּי הַבָּא לְהַרְגָּה כו': (ג) אִם אָמַר אָדָם תִּיבּוֹת ק"ש וְהִתְפַּלֵּה בְּלֹא כּוֹנֵה אֵל יִחְזוֹר פֶּעַם שְׁנִית לְאָמְרוֹ דוֹקָא רַק יִהְרֵהר הַתִּיבּוֹת בְּכּוֹנֵה וּבְמַחְשְׁבָה הַתִּיבּוֹת שְׂאֵמֵר בְּלִי כּוֹנֵה הַרְגִיל לְדַבֵּר שְׂקָר תִּיקוֹנוֹ שֶׁלֹּא לְדַבֵּר שְׂקָר רַק אֶמֶת וְלַעֲשׂוֹת שְׁלוֹם כִּי סוּר מֵרַע וְכו' כִּי יִרְמִיָּה נַעֲנֵשׁ לְהַשְׁלִיכוֹ לְבוֹר ע"י שֶׁלֹּא הִתְפַּלֵּל בְּנְבוּאָה עַל יִשְׂרָאֵל מָה שֶׁא"כ יִשְׁעֵי וְאָדָם יִכּוֹל לְהַפְּנוֹת חֵלוֹם אוֹ נְבוּאָה מֵרַעָה לְטוֹבָה כְּמוֹ שֶׁרָא' בְּחֵלוֹם מִת יִכּוֹל לְהַפְּנוֹת וְלַעֲשׂוֹת תָּם וְכֵן כִּיּוֹצֵא בְּזֶה וְהַמְשַׁכֵּל יִבִּין כְּפֶה עֲלֵיהֶם הַרְפָּגִיגִית לְלַמֵּד אֲףִי שְׂאֵינוֹ חוֹשֵׁק לְתוֹרָה וְלַעֲבוֹדָה מ"מ אֵין נַעֲשֶׂה בֶּן חוֹרִין לְכַטֵּל מִמֶּנָּה רַק יַעֲשֶׂה בַע"כ וַיִּדְמָה כְּמוֹ שֶׁכְּפָאוֹ לַעֲשׂוֹת וְהוּא דָּרָךְ טוֹב לִימֵי הַקְּטָנוֹת שֶׁלֹּא יִבְטֵל מִהַלְיָמוֹד אֲףִי שְׂאֵינוֹ חוֹשֵׁק הָאָדָם לֹא נִבְרָא רַק לְשִׁבּוֹר כְּעֶסוֹ וְתַאֲנוּתוֹ וְטָבְעוֹ כְּגוֹן מִי שֶׁהוּא בְּטָבַע כְּעֶסוֹ יִשְׁבּוֹר כְּעֶסוֹ וְכֵן בְּטָבַע עֲצָבֵן יִרְאָה לְשִׁמּוֹחַ בְּעַבְדוֹת הַשִּׁי"ת שֶׁמְעַתִּי

הנהגה שיראה כאלו איש עומד עליו ומעורר בכל פעם לאהוב השם ותברך ולירא מלפניו ומעוררו שלא יחטא ולתשובה וכן למצות עשה ול"ת ועי"כ בהרגילו יבוא לו התעוררות מצד נשמתו אף שישפח נוחמת טרדה יבוא לו התעוררות לזכרו שמעתי שנהג אב"ד דק' כמ"ש בר"ח שער הקדושה שכל הימים ישונה מקדושת שבת ויהיה נוהג בכל יום שלא למשות מלאכה כמו בשבת רק יעסוק בתורה שמעתי מגדול אחד שנהג מ"ש בכתבי האריז"ל שקליפות נוגה כו' גונבות מקדושה הוא שמפתה אותו לעשות מצוה שבה לידי עבירה ולכן צריך ליזהר מאד לראות הנולד והאריז"ל בזה יוכל האדם לגלות לפעמים דבר גדול שעשה מפני יצרו שמבלבלו בגדלות ויוכל לבוא לידי גדלות וגאונה פרסם הדבר לא בסתר וכיון הדבר לשם שמים כדי שיהא לו מנוחה מגדלות עי"כ והוא רור שאז יניח לו היצ"הר ולא יבוא לידי גאונה פי כשהדבר נסתר מאוד אז יכול יצרו לבלבלו יותר וזה מצד הסגולה והוא בדוק: (ב) יכול לידע ע"י קריאה ועליה לתורה מה שקוראין לפניו מהות האדם והנהגתו לפעמים בגלוי ולפעמים נסתר וצריך הבנה לזה הבנתה שטוב להיות שותק לתקן פה עליון שפגם בה וזהו שכתבו המקובלים ובפרט ס' עיר מקלט מצוה ס"ט תיקון לתקן מדת פה עליון ע"כ חונקין אותו ושיסתום פיו לא יוכל לדבר ג"ז שהי' ליסו' המים ה' יסוד אש ו' יסוד הרוחה' אחרונה יסוד עפר: ועוד הגחנת לעבודת הבורא ותברך עמו לא) אם יפול לאדם במחשבה מפני מה חביריו צדיקים והוא עושה כל התאמצות ואינו יכול להתפלל בטוב ולהיות סור מרע פי מסתמא עונותיו גורמים ועוד אינו שייך להתרעם על המלך שלוקח עבדים למה אינו אינו לוקח אותי לעבד פי יוכל להיות שנשמת חבירו ממקום גבוה יותר מנשמתו גם אפשר שגלגולו גרם לו שפגלגול הראשון היה חבירו יותר טוב ממנו או מחשבת אביו גרם גדול בענין זה בשעת הזיווג אם לטוב או להיפוך ח"ו כדאי' בזוהר הקדוש ובכתבי האר"י גם בשמעו הראיו' והשמיעו' הפרושים מה שחביריו רואים ושומעים לבל ישים לבו אתפלל ואעשה מ"ט כדי שאהי' גם אני כן זו מפותי היצרכי חבירי לא עלו על מנת שיעלו למדרג' רק הם עשו סתם וממיל' זכו לזה לכן הזהר מאוד בזה לעבוד ה' באמת לא לשום פני' לעלות במדרגות רק לעשות נחת רוח להש"י: דע שאימת הקב"ה גדול כל כף עד שבעו"ה לא היה אדם יכול לבקש מחילה רק בעולם הזה שהוא פרוזדור פמוכן מתפוס בתפוסה שקודם בואו לפני המלך מבקש מן השר אבל בעת בואו לדין לפני המלך עצמו מגדל הפחד נסתתמו טענותיו ואמתלאותיו ואינו יכול לדבר כלל לכן התקן עצמה בפרוזדור יחשוב אדם בחסד השי"ת עליו שכמה ב"א יש שמוטלים על ערש דוי על חולי הרגלים וינדים והוא בחסד השם בריא כאולם ואם ח"ו הוא חולה יש חולה רעה מזה פי משפטי ה' תהום רבה וכל דעביד רחמנא לטב ומוטל עליו להודות פי טוב שמעתי מצדיק אחד שטוב לטהר מחשבתו כיון בשם המטהר המחשבה וגם יוכל ליחד יחודים עי"כ בדבורים כשמרגיל עצמו ויודע הדבורים כשמדבר בלשון חול לחשוב מחשבתו בלה"ק כל דבורים שמדבר בלשון חול באכילה יאמר מקודם ליקב"ה הריני אוכל כדי שיהא גופי בריא לעבודת הש"י ואל יעכב שום חטא והרהור רע ותענוג את היחוד קב"ה ושכינתה ע"י ניצוצות הקדושה של אכילה ושת' הזה וישים במחשבתו שאם הי' יכול להיות בלא אכילה יותר נוח לו רק הקב"ה גזר בטבע להתאוות לאכילה ושת' כדי שיעלו ניצוצי הק' מתוך האוכל ולעשות לו נ"ר ובשביל זה ירחיק מתענוגים פי מה איכפת לי כיון

שאוכל על פונה זאת גורם להעלות ניצוצי הק' ואם יזכה יהי נזהר לאכול רק בשביל פן שיעלה נה"ק פי הוא מחויב בעבודת הש"י באכילה ושת"י להעלות נה"ק וכבר האריך האר"י זלה"ה בכונת האכילה ואם אוכל בדביקות הש"י בשעת האכילה ומכוון רק להעלות נה"ק ולעשו' לו נ"ר פי העיקר העבודות הוא האכילה פן שמעתי מרבותי והוא בדוגמת התפלה שהוא ג"כ להעלות נה"ק וכן פתב בכתבי האר"י ז"ל חודי גדולי להעלות נה"ק בשעת אכילה והצדיקים חושבים ואוכלים באהבה ויראת השם פמו בתפלה וכבר האריך זוהר הק' וספרי המקובלים מה שגורם השולחן של אדם וברכתו של יעקב אע"ה ויצחק גרם רק התעוררת רה"ק ע"י אכילה וכדאיתא בשע"צ בתיקון סעודה שכתב הזוהר וזכור נא ב"א במה שזכית שע"י אכילה גשמית יזכה לעשות נ"ר להש"י ויזכור שהש"י השתלשל כל העולמות ועוה"ז מאכל ומשתה רק בשביל ישראל הצדיקים שמעלים נה"ק והש"י והש"י שמח בהם עי"כ יפנה לבבו מתאנת המאכל ומשתה רק לעשות נ"ר להש"י ולהעלות נה"ק מתוך המאכל לפעמים מפיל היצה"ר לאדם מצבות יומם ולילה שהוא רשע ח"ו ואין מניח לו לשמוח במצות הש"י פי מראה לו הפרש שבינו ובין הצדיקים הגדולים ומעשיהם הטובים לזאת יראה וישכיל ההפרש שבינו ובין עפ"ם אשר הוא יודע את הבורא באמת ועושה מעשיות אף בלי פונה ישמח בגורלו וינדחה העצבות מלבו ויעבוד הש"י בשמחה עכ"פ במה שזוכה לעשות רק בלבו יקנא לצדיקי שעושים במעשיהם הטובי קישוטים לשכינה הק' כשזוכה לחדש דבר כוון לטהר מחשבתו פי רבו של מו' אמר פי חידושי בגפ"ת מטהר המחשבה לעבודת השי"ת וביותר אם מכוון לעשות קישוטים לשכינה כמ"ש בשע"צ לשיקבה"ו קודם לימוד הלכה לקשט שם אדני שהיא הלכה בעליונה בכ"ד קישוטים ע"ש ובזה יסור הפניות מן החידושים שהוא מחדש פי כיון שאינו מחדש רק לעשות קישוטים וביותר פי ה' יתן חכמה מפיו דעת ותבונה וזהו עיקר תורה לשמה פדאיתא בכתבי' לשם ה' וכשיזכה ישמח מאוד מה שזכה לעשות קישוטים לשכינה פי אם שמח סתם על שחידש לשמחה מה זו עושה ובאמת שאלו לבעש"ט ז"ל מה לעשות לזה פשהם מחדשים חידושי תורה שמחים ומ"ה יש להם צער ע"ז השמחה אולי עבירה הוא והשיב הבעש"ט מה לעשות פקודי ה' ישרים משמחי לב הם בעצמם משמחים הלב וכשהם שמחי' מה שעשו קישוטים לשכינה באמת אין רע ובנדאי למצוה רבה חשב לו לפעמים יש לאדם יראה מהשי"ת עד שא"י להיות לבדו בחדר מחמת גודל הפחד עד"מ כשאדם עם ב"א בפני המלאך אינו מפחד כל כך פמו שאם בא לבדו לפני המלאך יכול לכוון כשמדבר עם אביו ואמו יחוד עליון וכן עם אשתו ובניו וכשיושב עם אשתו בקרבות יכוון שמחיד ד' אותיו' הוי"ה סוד עשן הוא סוד קישור העולמות להש"י כמבואר בסוד ענן הקטורת וגם מצינו בזוהר כשהיו רואין עשן היו צדיקים מדברים מהתעוררת עשן דוגמא למעלה וכן ענן זה כשאדם לומד בספר יראים או מקובלים יכול להתעורר ע"י כל הראיות שאינם רעים ח"ו רק שהם בגשמיות דוגמא למעלה רמזתו ובפרט בזוהר הק' ובכתבים ובס' מאורו' נתן הנ"ז רבים ובשע"א ובפרדס ע"ש וכשאדם רוצה בהליכתו יכוי לתקן עולמת נ"ה ובפרט כשהולך לדבר מצוה כמ"ש בכתבי האר"י יא וברא' יכוון מ"ע של והתקדשתם כו' ע"י טביעתמים ואש שרפה אבנים סקילה ברואה ברזל הרג חבלים חנק ועי"כ יזכור הש"י תמיד ובמ"ע ונקדשתי והוא דבר גדול למרגיל בהם בכל הדברים גם הנוכח בספר '

יריאים: פִּשְׁאָדֶם הוֹלֵךְ בְּשׁוּק אֲזִי יִהְרַהֵר שְׂמִצּוּי בְּשׁוּק לַחֲטָא יוֹתֵר מִבֵּית יְעוֹל לְכוּן לַיְחוד כַּמ"ש בְּשַׁע"צ בְּתִיקוֹן הַנֶּפֶשׁ בְּרִינְתָּבְרוּ יָדוֹ לְגוֹפּוֹ וְיָדוֹ לְרֵאשׁוֹ בְּשַׁעַת שְׁקִירוֹת וְכִיּוֹצֵא לֵל הַמְצוֹת מַעֲשִׂיּוֹת כְּכוּן שְׁעָבוֹר כָּל הַנְּשִׁמוֹת עוֹשֶׂה עוֹשֶׂה פֶּן וּמֵאוֹד לְזָפֹר כָּל הַנְּשִׁמוֹת בְּחֻשְׁבוֹ פֶּן וְכֵן יוֹתֵר לְפַעֲמִים מַעֲשֶׂה אֲשֶׁר הוּא עוֹשֶׂה לְבָדוֹ וְהֵם לֹא עָשׂוּ כָּלֵל: פִּשְׁאָדֶם מְתַפְלֵל עַל שׁוֹם דְּבָר וְאֵין בָּא לוֹ אֶל יִצְעֵר אֶת עֲצָמוֹ ח"ו כִּי הוּא ח"ו פְּמַחְזִיק עֲצָמוֹ לְאֵלֵקֵי עַל זֶה נֹאמֵר הָאֲנוּשׁ מֵאֲלוֹהִים יִצְדַּק וְכִי הוּא רַחֲמָן יוֹתֵר מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ: וְגַם יִתְפַּלֵּל וְלֹא יֹאמֵר אֵין אֲנִי כְּדֵי לְזַהֵר כִּי מְקַיֵּים מְצוֹת עֲשֵׂה שֶׁל וְאֶהְבֵּת לְרַעְיָה כְּמוֹהוּ וּבָאֵם הֵיחֵה לוֹ ח"ו הֵי מְתַפְלֵל ע"ע ג"כ יִתְפַּלֵּל עַל חֻבְיָרוֹ כִּיּוֹן שְׂדַעְתוֹ בְּפִדְיוֹנוֹת וּבְתַפְלוֹת כְּדֵי לְעוֹרֵר רַחֲמֵי הַש"י א"כ לְגוֹדֵל רַחֲמֵי הַש"י יְכוֹל כָּל אָדָם לְעוֹרֵר: רֵאוּ לִיתָן צְדָקָה קוֹדֵם כָּל מְצוּהָ כְּשִׁזְזוּכָה שְׂיֵשׁ לוֹ מִמָּה לִיתָן מ"מ גַּם פְּרוּטָה יִחַשֵׁב אֶאֱהָאֵר לְאָדָם רַחֲמָנוֹת פְּתָאוּם עַל אֲבִיו וְאִמּוֹ אוֹ שְׂאָר קְרוֹבָיו שֶׁהֵם בְּמִקּוֹם רַחוּק מִמֶּנּוּ לְפַעֲמִים נִתְעוֹרֵר כְּדֵי שְׂיִבְקֵשׁ עֲלֵיהֶם רַחֲמִים בְּעַת שֶׁהֵם צָרִיכִים לְרַחֲמִים וְיִתְפַּלֵּל בְּעֵדֶם וְיִתָּן צְדָקָה עֲבוּרָם כְּפִי אֲשֶׁר תִּשְׁיֵג יָדוֹ כִּי כִּיּוֹן שְׂאֵינּוּ זוֹכֵר מִהֶם וּבָא לוֹ מֵאֵאָא בְּמַחְשַׁבְתּוֹ: לֹא יִקְלַל שׁוֹם אָדָם אֶף לְרַשָּׁע רַק יִתְפַּלֵּל שְׂיִחְזְרוּ בְּתִשׁוּבָה וְיִתְמוּ חֻטְאִים כו': יִתְפַּלֵּל תְּמִיד לְהַש"י שְׂיִנְהַגְהוּ אַע"פ שְׂיִוְדַע חֻקֵּי הַתּוֹרָה מ"מ יְכוֹל לְהִיּוֹת נִכְשָׁל בָּהֶם וְכֵן יִתְפַּלֵּל עַל כָּל יִשְׂרָאֵל וּכְבָר נִדְפַס בְּאַמְתַּחַת בְּנִימִין: (יע) שְׂמַעְתִּי מֵאִמּוֹ שְׂטוֹב לְאָדָם לְחַזֵּר בְּכָל יוֹם ח"י פְּרָקִים מְפִנּוֹת כְּנִזְכָּר בַּס"ח וְלִלְמוֹד ג' פְּשׁוּט מְלֵבֵד הַשְּׂעִיָּעוֹר הַקְּבוּעַ לוֹ לְלִמּוֹד גַּפ"ת בְּעִיּוֹן (כ) גַּם טוֹב לְלִמּוֹד מַס' בַּע"פ וְלִשְׁנוֹתָה תְּמִיד וּמָה טוֹב לְחַזֵּר אוֹתָהּ בְּכָל יוֹם וְגַם טוֹב לוֹ לְאֲכִילָה שַׁע"י זֶה תִּהְיֶה סְעוּדַת מְצוּהָ וְכֵן הֵי הַנְּהַגַת אַבְד"ק פ"פ דְּמִיּוֹן בְּבִיצָה וְחִגְיָה וּבְעַת שֶׁהֵי נִחוּץ לְדַרְיָה הֵי חוֹזֵר מַס' כָּלָה כְּנִלָּה: (כא) אָמַר מוֹרֵי נ"י הַעֲצִירוֹת הוּא מְכַשׁוּל גְּדוֹל לְכָל עֲבוּרֹת וְאִחִיו הַצְּדִיק מוֹה' זוֹשָׂא נ"י אָמַר כִּי מִכָּאֵן נִתְהַנּוּהוּ מ"ז לְאָדָם כְּשֶׁהוּא נִעְצָר לְזֹאת יִרְאֶה אָדָם תְּמִיד שְׂיִהֵא מְשׁוּלָּשׁל וְאָמַר שְׂנַגְלוֹ לוֹ מִן הַשָּׁמַיִם כִּי מִזֶּה בָּאוּ הַנְּבִיאִי שְׂקָר וְלְפַעֲמִים יוֹדַע דְּבָרִים שְׂקֻצָתָם אֵמֶת וְהוּא מְצַד הַקְּלִיפָה כו' ע"י עֲצִירַת וְהַעֲהֵ דִיק הַק' מוֹהַר"ר מִיכָל אָמַר כִּי הַמְחַשְׁבוֹת רַעוֹת בָּאוֹת מִפֶּחַ טוֹמְאָת נִדָּה אַעפ"י שֶׁלֹּא נִכַּל בָּהֶם אָדָם רַק ע"י כְּתָמִים אֶף שְׂמַקְלִינּוּ בָּהֶם כִּיּוֹן שְׂיֵשׁ דַּעוֹת שְׂמַחְמִירִין בָּהֶם רֵאוּ לֵאָאָא בּוֹ כִּי ע"י הֵם מְתַדְבְּקִין בּוֹ טוֹמְאָת טוֹמְאָת נִדָּה שְׂחַמּוּרָה כַּע"ז מִנִּין לַע"ז שְׂמַטְמָאָה כְּנִדָּה תָּנּוּ וּרְפוּאָה לְמַחְשָׁבוֹ רַעוֹת יִתְעַנֶּה הַיָּמִים שֶׁכ' בְּשַׁעְרֵי תִשׁוּבָה בְּתַקוּנֵי הָאֵר"י ז"ל עַל נִדָּה כִּי אוֹלֵי שְׂהַדִּין שֶׁל הַפֶּתֶם הֵי טְמֵא כְּדַעַת הַמְחַמִּירִין אוֹ אֵן שְׂאִירַע לוֹ מְכַשׁוּאֲבִשׁ דּוֹרְשִׁין תְּדַרְשֵׁנוּ מִפְּנֵי שֶׁהֵי כְּמַת מְצוֹ וְהַמְצוֹ מְקַטְרָגַת לְפָנֵי הַש"י מִפְּנֵי מָה לֹא יַעֲשֵׂ אוֹתָהּ וְכֵן בַּמַּס' הַש"ס יִלְמוֹד אֶף שְׂאִינָה נוֹהֶגַת בְּזָמַן הֵי יַעֲשֵׂ נ"ר לְשִׁי"ת אֵם יֵשׁ לְאָדָם קוֹנֵשׁ גְּדוֹל כְּשֶׁעוֹשֶׂה מְצוֹת הֵן מִפְּנֵי יַעֲשֵׂ יִצְה"ר אוֹ מִפְּנֵי הַבוּשָׁה יִחְשׁוּב אוֹתָהּ מְצוּהָ לַעֲשׂוֹת עַל קִידוּשׁ הַשֵּׁם שְׂרֵאוּי לְמוֹת עֲבוּר מְצוֹתוֹ כ"ש לַעֲשׂוֹת הַמְצוּהָ אֶף בְּקוֹנֵשׁ גְּדוֹל: יִרְגִּיל עֲצָמוֹ בַּמ"ע וְנִקְדָּשְׁתִּי כִּי אֵינָה יוֹדַע אֶפְשָׁר נִגְזֵר עָלֶיךָ בְּלֹא זֶה שְׂרִיפָה ע"כ אִתָּה נִשְׂרָף אוֹ סְקִילָה תְּפוּל מִן הַגַּג וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה וּמוֹטָב שְׂתַקַּבֵּל עָלֶיךָ בְּכָל עֵת בְּאֶהְבָּה וּבְרַצוֹן הַמְצוֹן זוֹ וַע"י כֵּן יִהֵא נִקַּל לָהּ לַעֲשׂוֹת הַמְצוֹן אֲזִי אֵם תִּזְדַּמֵּן לָהּ: יִזְהַר כְּפִמָּה פְּסִיעוֹת יִלָּךְ כְּפִמָּה יִדְבֵר וְכֵן בְּכָל אֲבָר לְצַמְצֵם שֶׁלֹּא לַעֲשׂוֹת בּוֹ דְּבָר בְּטֵל כִּי עַל הַכֵּל יִהֵא מְדַקְדָּקִין עָלָיו מִן הַשָּׁמַיִם וַע"י כֵּן יִזְכָּר תְּמִיד הַשֵּׁם וְיִחְשׁוּב תְּמִיד בְּגְדוּלְתוֹ וְלֹא יִשְׁכַּח מִהַש"י אִפִּי רַגַע אַחַת: זֶהר מַעֲצָבוֹת עַד קִצָּה אַחֲרוֹן אֶפִּילוֹ דְּאִגוֹת עוֹנוֹת וְיִפְקָחְנוּ אֶף בְּסִיפּוּרֵי מַעֲשִׂיּוֹת

שֶׁל שְׂמֻחָה וְעַל דַּאגַת עוֹן יִהְיֶה בְּתוֹכָהּ מֵאֲהָבָה: יִזְהַר שְׂיִרְגִיל עֲצָמו לִירָא' וְאֲהָב' עַד שְׂיִזְכֶּה שְׂיִהֵא דְבוּק בְּהַשׁ"י בְּאֲהָבָתוֹ וְיִרְאֵת' יִרְגִיל עֲצָמו לְהַזְדַּעְזַע בְּהַזְכִּירוֹ הַשֵּׁם ב"ה יִרְגִיל עֲצָמו שְׂיִהְיֶה מִיַּחַד הוּי"ה וּבִפְרֹט בְּלִמּוּד וּמַעַשׁ"ט יִחְשׁוּב כֵּן וַיִּקְרָא בְּכָל דְרָכָיו דְעָהוּ: וּבִסְפָר עוּבְסָפָר טְהָרַת הַקְּוֹדֶשׁ מִזְהִיר תָּמִיד לְזַפּוֹר בְּשִׁילּוּב הוּי"ה וְאֲדַנ"י כְּדִי לְהַמְתִּיק דִּין בְּרַחֲמִים וּלְיַחַדְדֵם וְהַשׁ"י יִתֵּן וַיִּזְכְּנוּ לְהִיּוֹת מְהַעֲבֹדֵי אוֹתוֹ בְּאַמַת וּבְתַמִּים וּמִמְתַקִּים כָּל הַדִּינִים בְּמַעֲשֵׂיהֶם הַטּוֹבִים וְהַמְתוּקִים אָמֵן: אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אֹתָם הָאָדָם וְחֵי בָהֶם הַנְהַגוֹת לְעִבּוּדַת הַבּוֹרָא מְהַקְדוּשׁ הַמְפָּרְסֵם אִישׁ אֶנְא מוֹהַר"ר מִיכָל מִק"ק זְלַאֲטָשׁוּב לֵא' לְקָרוֹת בְּכָל לַיְלָה ק"ש עַל מִטָּתוֹ כַּמ"ש בַּשַּׁע"צ וְלֹא יִפְסוֹק בֵּין ק"ש לְבֵין הַשְּׂיָנָה: (ב) לֹא מֵר בְּכָל יוֹם תִּיקוֹן חֲצוֹת הַן בְּקִיָּן אוֹ בַחֲנֻרָף וּבְשִׁבְתָּ וּי"ט הַשְּׂיָנָה לְהֵם אֶף שְׂלֵא יִשְׂאָר לוֹ פְּנָאֵי לְלִמּוּד אַח"כ (ג) לֹא מֵר בְּכָלִינּוּם אַחַר חֲצוֹת פְּמָה מִזְמֹרֵי תְהִלִּים וְאִם אֶפְשָׁר לְגַמְוֹר בְּכָל שְׁבוּעָה מַה טוֹב וּמַה נְעִים: (ד) יִזְהַר שְׂלֵא לְדַבֵּר מַעַת קוֹמוֹ בְּבִנְיָן עַד שְׁעָה א' אַחַר הַתְּפִלָּה אֶפְי' עִם אֲשֶׁתוֹ וּבְנָיו וְכֵן בְּמִנְחָה וְכֵן בְּמַעֲרִיב: (ה) שְׂלֵא לְהַסְתַּכֵּל חוּץ לַד' אֲמוּתָיו עַכ"פ בְּהַלִּיכָתוֹ לְבַה"כ וּבִיצִיאָתוֹ וְכ"ש בְּבַה"כ אִם לֹא בְּהַכְרַח גְּדוּל: (ו) יִזְהַר שְׂלֵא יִלָּךְ ד"א בְּלֵא נִט"י שְׁחַרְרִית: (ז) גַּם לֹא יִלָּךְ ד' אֲמוּת בְּלֵא צִיּוּת: (ח) לְחַבֵּר יוֹם וְלִילָה בְּתוֹרָה אוֹ בְּתְפִלָּה: (ט) יִזְהַר לְעַנּוֹת אָמֵן עַל כָּלִבְרָכָה שְׂיִשְׁמַע כִּי א"ל מְנַדִּין אוֹתוֹ לְמַעַלָּה: (י) שְׂלֵא לְהַזְכִּיר שֵׁם שְׁמַיִם לְבִטּוֹל' וְאִם אֵיבַע לוֹ שְׂהַזְכִּיר יִתִּירוֹ לוֹ ב"ד שֶׁלֵּג': (יא) יִזְהַר שְׂלֵא לְשַׁבַּע אֶפְי' בְּאַמַת וְאֶפְי' בְּחַיֵּי רֵאשׁוֹ: (יב) יִזְהַר מִהַסְתַּכְלוֹת בְּנָשִׁים וּבְכַתּוּלָת וּבְאֲשֶׁתוֹ נְדָה וּבְבִגְדֵי צְבָעוֹנִין שֶׁל שָׂה הַשְּׁטוּחִין בְּפִתּוֹל: , (יג) לֹא יִרְבֶּה שִׁיחָה עִם אִשָּׁה אֶפְיִלוֹ בְּאֲשֶׁתוֹ אֶמְרוֹ וּבִפְרֹט בְּאֲשֶׁתוֹ נְדָה: (יד) לֹא יִסְתַּכֵּל בְּשׁוּם בְּרִי בְּשַׁעָה שְׂנִזְקָקִין זֶה לְזֶה: (טו) לֹא יִסְתַּכֵּל בְּשׁוּם צָלֵם וְע"ז כִּי אֵין מְקַבְּלִין תְּפִלָּתוֹ אֶרְבַּעִים יוֹם: (טז) יִזְהַר לִיתֵּן צְדָקָה בְּכָל יוֹם כִּפְיֵהַשְּׁגָת יָדוֹ וְלֹא יִפְחוֹת מַג' פְּרוּטוֹת: (יז) יִזְהַר לְלַמּוּד בְּכָל יוֹם מְשֻׁנָּה גְּמָרָא: (יח) יִזְהַר לְפָסוֹק צְדָקָה קוֹדֶם זִוּוּג וְתִיקַף לְשֵׁלֵם הַיּוֹם יִתֵּן לְעַנִּיִּים: (יט) יִזְהַר שְׂלֵא יִשְׁמַשׁ בְּאוֹתָן הַבְּגָדִים שְׂמִשְׁמַשׁ מִטָּתוֹ לְטַבּוֹל תָּמִיד אַחֵי הַזְּוּוּג וְיִתְעַנֶּה בַּיּוֹם שְׂרָאָה ח"ו קָרִי: (כ) יִזְהַר בְּנִט"י לְפָנֵי הַזְּוּוּג וּלְאַחַר הַזְּוּוּג קוֹדֶם הַשְּׂיָנָה: (כא) יִזְהַר אֶפְי' מְגַזֵּל עֲפוֹ"ם בְּשָׁנָה פְּרוּטָה וְאִם אֵינּוּ יוֹדַע לְמִי גָּאֵל יַעֲשֶׂה צְרָכֵי רַבִּים מִהַגְזִילָה: (כב) יִזְהַר שְׂלֵא לְבִיּוֹשׁ אֶפְי' לְרִשְׁעָה מְפֹרְסָם: (כג) יִזְהַר לִישׁוֹן בְּטִלִּית צִיּוּת וּבִקְצַת מְלָבוּשׁוֹ: צ (כד) יִזְהַר לְלַמּוּד בְּכָל לַיְלָה קוֹדֶם הַשְּׂיָנָה אוֹ בְּאֲגָדָה אוֹ בְּזוֹהַר הַקְּדוּשׁ: (כה) לֹא יִלָּךְ בֵּין שְׁנֵי נָשִׁים וְלֹא יִנִּיחַ אִשָּׁה לִילָךְ בֵּינוֹ וּבֵין חֲבֵירוֹ: (כו) וְלֹא יִלָּךְ בֵּין שְׁנֵי מִינֵי טְמֵאִים: (כז) יִזְהַר מִרְכִּילוֹת וּלְשׁוֹן הָרַע וּלְיִצְנוּת וּשְׂקָרִים וּדְבָרִים בְּטִלִּים (כח) וּמְכַעֵם וּמַעֲצָבוֹת יִרְחִיק עַד קֶצֶה הָאַחֲרוֹן: (כט) לְהַתְּפַלֵּל מִתּוֹךְ הַסִּידוֹר לְצַד הַפִּתּוֹל וּבְכּוֹנְנַת הַלֵּב: (ל) יִזְהַר לְעַנּוֹת אָמֵן יִהֵא שְׂמִיָּה רַבָּא בְּכָל כּוּחוֹ וּכּוֹנְנָתוֹ (לא) שְׂלֵא לְדַבֵּר בְּבַה"כ בְּפְרֹט בְּשַׁעָה שְׂהַצְבוֹר מִתְּפִלָּין: (לב) יִזְהַר מִחֲקִילוֹל שְׁכַת אֶפְיִלוֹ בְּדַבּוֹר (לג) יִזְהַר שְׂלֵא לְאָכּוֹל בְּלַיְלָה דְבָרִים הַמְרַבִּים זָרַע הַמְחַפְרִים בְּשִׁל"ה חֵם וּנְשִׁלְמִסְפָּר דְרָף אָמַת בְּזִהַר לְפַתַח־חַטָּאת רֹבֵץ דָּא פַתְחָא דְגוּפָא וְאִיזְהוּ פַתְחָא דְגוּפָא דָּא מִילָה כִּי בְּתַאֲנָה הַזֹּאת נִכְלָלוּ כָּל הַתַּאֲוֹת לְכָל עוֹן וּלְכָל חַטָּאת כִּי בְּכַח תַּאֲנָה זֶה נִבְרָא הָאָדָם וְכַמ"ש הַרְד"ק בְּפִסּוּק הַן בְּעוֹן חוֹלְלָתִי (תְּהִלִּים נֵא) וּלְכָף נִקְרָא בְּרִית כִּי בְּאַבְרָהָם הַנְּ"ל תְּלוּי מְצוּה אַחַת וּשְׂאָר מְצוּת נִכְלָלוּ רַמ"ח עֲשָׂוִין וּשְׁס"ה ל"ת וּמְצוּה זֶה קְדָמָה לְכָל הַמְצוּת כִּי הוּא פֶתַח וְשַׁעַר לְכָל הַתּוֹרָה כְּמוֹ שְׂבַאֲבָר הַנְּ"ל נִכְלָלוּ כָּל הַגִּידִים כֵּן נִכְלָלוּ בּוֹ כָּל

השֵׁס"ה ל"ת וכמו שהגידים מְכַסִּין הַעֲצָמוֹת פֶּן מְצַנֵּת ל"ת קְדָמָה לַעֲשֶׂה כִּי א"א לְקַיֵּים מ"ע אִם אֵינוֹ חֲזָק בל"ת כִּי הַתּוֹרָה מְלַמֶּדֶת אֹתָנוּ רְצוֹן הַבוֹרָא מֵה לַעֲשׂוֹת וּא"כ אִיךָ יְכוֹל עוֹבֵר עַל רְצוֹנוֹ לַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ וְגַם אִיךָ יְכוֹל לַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ בַּעֲשֵׂה אִם עוֹבֵר עַל רְצוֹנוֹ בְּרְצוֹן תְּאֵנוֹתוֹ כִּי בְּנֹדָאֵי גַם בְּקִיּוֹם הַעֲשֵׂה הֵיא רַק לְמֵלֵא תְּאֵנוֹתוֹ שְׂרוּצָה לְהִיּוֹת צְדִיק וְהֵיא כְּצְדִיק כִּי אִם הֵיא רְצוֹנוֹ וְחֻפְצוֹ לַעֲשׂוֹת רְצוֹן הַבוֹרָא מִפְּנֵי מָה אֵינוֹ עוֹמֵד נֶגֶד תְּאֵנוֹתוֹ בל"ת שֶׁהוּא ג"כ רְצוֹן הַבוֹרָא אִךְ מֵה שְׂרוּצָה דִּנְקָא בְּקוּם וַעֲשֵׂה הוּא מִפְּנֵי שְׂזָה דְבָר הַנִּרְאָה וְזֵה עֲבוּדָה שְׂבֵלֵב כִּי רַבּוֹת מִחֻשְׁבוֹת בְּלֵב אִישׁ וּבְכָל עֵת מִתְחַדֵּשׁ כְּפִירָה חֲדָשָׁה אוֹ תְּאֵנוֹה רְעָה וּבִכְרֵט תְּאֵנוֹת נִיאוּף וְאִם יִתְחַזֵּק בְּזֵה בֵּל יוֹדֵעַ לְאִישׁ וְהוּא חֻפֵּץ בְּהַצְדִּיקוֹ לַעֲשׂוֹת פֶּל וְזֵה אָמְרוּ חַז"ל כֹּל שֶׁיִּרְאֵת חֻטְאוֹ קוֹדֶמֶת לְחֻכְמָתוֹ כִּי עֵינָר יִרְאֵת חֻטְא הוּא שֶׁיֵּאֱמִין שֶׁהַחֻטְא מִפְּרִיד הַחֵיוֹת וּק"בֵּה אֶסְתַּלַּק לַעֲיָלָא וְנִשְׁאַר בְּחֻשׁוֹכָה וּמְדַבֵּק א"ע בְּמוֹת ח"ו כִּי כָּל הַכּוֹחוֹת וְהַפְּתוּיִם וְהַחֲזִימוּמִים הֵם שְׁנֵרֵשׁ הַמוֹחַ וְשְׁנֵרֵשׁ הַחַיִּים הוּא עַל עֲשֵׂה וּא"כ הַדְּבָק בְּמוֹת אִיךָ יוֹכֵל לְדַבֵּק בְּחַיִּים כִּי הֵם שְׁנֵי הַפְּכִים בְּנוֹשָׂא אֶחָד וְאֵינוֹ פּוֹעֵל כְּלוּם אִךְ שְׁנוֹתָן חֵיוֹת אֱלֹהִיּוֹת כִּי הֵם לּוֹקְחִין מַעֲשֵׂה הַתּוֹרָה וְהַמְצִוֹת לְשַׁפְּעֵם ח"ו וְזֵה שְׂפָתוֹב וְלִרְשָׁע אָמַר אֱלֹהִים מֵה לָּךְ לְסַפֵּר חֻקֶי וּתְשֵׂא בְּרִיתִי עָלֶי כִּיךָ וְאִתָּה שְׂנֵאתָ מוֹסֵר וּתְשַׁלֵּךְ דְּבָרֵי אַחֲרֶיךָ ר"ל שְׂמִשְׁלִיךְ דְּבָרֵי הַבוֹרָא לְשַׁפְּעֵם ח"ו וּבִכְרֵט אִם פָּגַם בְּבְרִית פָּגַם פִּיו כִּי מִיֵּלָה בַּגְּמ' פֶּה בְּרִית הַלְּשׁוֹן וּבְרִית הַמַּעַר מְכוֹנְנִי ר"ל אִם פָּגַם בְּבְרִית בְּרִית הַלְּשׁוֹן ג"כ פָּגַם וְאִיךָ יְכוֹל לַעֲמֹד פֶּה דוֹבֵר שְׂקֵרִי וְנִבְלָה לְהַתְּפַלֵּל אוֹ לְלַמֵּד אֵין זֵה כ"א רֹעַ לֵב לְבֵא דְשֵׁלֵם בְּקִלְפִין וְלֹא אִתְּבַר כִּי לְאַכּוֹל הַפְּרִי צְרִיךְ לְשַׁבֵּר הַקִּלְפִּיפָה קוֹדֵם אֲבָל מִתְּעַבֵּר וּבוֹטֵחַ לְרִדּוֹף תְּמִיד אַחַר הַמְצִוֹת וְאֵין לוֹ שׁוּם מוֹנֵעַ ע"ז כִּי רְצוֹן הֵיא "ר לְרַחֲקוֹ מִן הָאֱמֶת שֶׁהוּא יִסְבּוֹר שֶׁהוּא צְדִיק יִשָּׁר וְנִאֱמָן וְעַדִּין לֹא הִתְחִיל לְצֵאת מִן הַתְּאֵנוֹת וְהַחֻשׁ מַעִיד ע"ז כִּי כָּל אֲדָם רוּצָה לְהִיּוֹת צְדִיק וְיִשָּׁר וְלִזְנֵה כְּשֶׁאֱמַר שְׂאוּל אֲשֶׁר חָמַל לְזַבּוֹחַ וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל לְמָה לֹא שָׁמַעְתָּ בְּקוֹל הַשֵּׁם כִּי הִנֵּה שָׁמוֹעַ מִזְבַּח טוֹב וְכִי מָה חֻטְא שְׂאוּל בְּזֵה שְׂאֵמַר לְזַבּוֹחַ מְטִיב הַצֵּאן וְלָמָּה לֹא שָׁמַע בְּזֵה וּמֵה קוֹל הַרְעֵשׂ וּמָה עָנָה אוֹתוֹ הִנֵּה שָׁמוֹעַ נוֹזֵבַח טוֹב וְכִי לֹא יָדַע שְׂאוּל נִזְאֵת הַסְּבָרָא אִךְ הוּא הַדְּבָר אֲשֶׁר דְּבַרְנוּ שְׁעִיקָר הַעֲבָדוֹת לְרִיחַנְחוּם שְׂאֵמַר וְנַעֲשֵׂה רְצוֹנוֹ וְלִזְנֵה הוֹכִיחוּ שְׂלֵא שָׁמַע בְּקוֹל הַשֵּׁם הִנֵּה שָׁמוֹעַ מִזְבַּח טוֹב ר"ל עֵיקָר טוֹב הַזְּבַח הוּא לְשָׁמוֹעַ א בְּקוֹלִבְקוֹל הַשֵּׁם וְאִם צָנָה הַשֵּׁם לְהַחֲרִי' נִמְצָא זֹו רְצוֹנוֹ: הַטַּעַם מִצָּנָה הַבָּאָה בַּעֲבִירָה שְׂשׁוּנָא גִזַּל בְּעוֹלָה כִּי זֵה נֶגֶד רְצוֹנוֹ לֹא כְּמוֹ שְׂחוֹשְׁבִין הַפְּתָאִי שְׁעוֹבְדֵי הַשֵּׁם וְעוֹשִׂים כָּל מִינֵי שְׂקָרִים וְהֵיִצָּר מִתְּעַם בְּתוֹהוֹ בְּתַאֲנוֹה וְכַעַס וְסוֹבְרִים שֶׁהַפֶּל לַש"ש וְנִהְפְּנוּ הוּא כִּי אִם יֹאמֶר לָהֶם אֲדָם שְׂאֵינִם עוֹבְדִים הַשֵּׁם בְּאֱמֶת הַכְּבוֹד כּוֹעֵס וּמְדַבֵּר סָרָה עַל צְדִיקֵי יְסוּדֵי עוֹלָם וְאִם הִנֵּה הָאֱמֶת אִתָּם הֵלֹא זֵה ג"כ רְצוֹן הַבוֹרָא שְׂלֵא לְכַעֵס וְיָדַעוּ בְּאֱמֶת בַּעֲצָמָם שְׂלֵא נִגַּע יִרְאֵת הַשֵּׁם בְּלִבָּם כִּי כֵן הוּא תְּכִלִּית שְׂדָנָה שְׂלֵמָה מִמַּ וְנִחְזָר לַעֲנִיבוּ שְׂבַתְּאָנוֹה הַזֹּאת נְכַלִּים כָּל הַתְּאֵנוֹת וְאִם עַדִּין לֹא תִיקָן זֵה לֹא הִתְחִיל כְּלוּם וְעֵיקָר הַתְּשׁוּבָה הוּא עֲזִיבַת הַחֻטְא דְּהֵיִינוּ שְׂתֵהָא נִמְאָסַת בְּלִבּוֹ זֹאת הַתְּאֵנָה לֹא שְׂתֵהָא צְרִיךְ עַדִּין לְדַחֵק לְזֵה אִךְ שְׂתֵהָא הַלֵּב עֲצָמוֹ מוֹאֵס לַעֲשׂוֹת זֹאת כִּי כָּל זְמַן שׂוֹאֵה הַתְּאֵנוֹה עֲנוּבָה בְּלִבּוֹ לֹא עֲזַב הַחֻטְא עַדִּין וּבְזֵה נִקְרָא גְבוּרַת הַכּוֹבֵשׁ אֵת יְצָרוֹ כְּמוֹ דְּאִתָּא עַל פְּסוּק חֲגוּר חֲרָבָה עַל יְרֵךְ גְבוּרַת וְלִזְנֵה צְרִיךְ הַכְּנַעְנָה בְּאֱמֶת וְעִיּוֹן גְּדוֹל ע"ז בַּעֲצָמוֹ בְּכָל עֵת בְּלִבּוֹ מֵהוּא רוּצָה כִּי הֵיִצָּר אוֹרֵב בְּכָל עֵת לְאִישׁ לְהַפִּילוֹ בְּכַח פְּתוּיוֹ אֵין רַגַע בְּלֹא פָּגַע גְּדלוֹת וְכַעַס וְרִשְׁעַת וְאֶכְזָרִיוֹת וְשִׁנְאָה וְהִנֵּה כָּל הַתּוֹרָה כְּוֹלָה מְשַׁנָּה גְּמָרָא

וּפּוֹסְקִים מְלֵאִים יִרְאֵת חֲטָא מַה לַעֲשׂוֹת וּמַה שְׁלֵא לַעֲשׂוֹת וְהֵם רְאוּ רְצוֹן הַבּוֹרָא בְּתוֹרָה שֶׁבִּכְתָב שֶׁכְּלוּלָה מִכָּל אֶף הוּא בְּרָמְזוֹ נִפְלָא וְהֵם חִקְרוּ כָּל הַדְּבָרִי עַל אֲמַתְתָּם בְּרוּה"ק שֶׁצִּלְיָהּ וְהִרְחִיבוּ בִּיאוּרִים בְּתוֹרָה שֶׁבַע"פ וְהָרְאוּ כְּלִדְיָנֵי אִיסוּר וְהִתֵּר כְּשֶׁר וּפְסוּל מַה לַעֲשׂוֹת וּמַה שְׁלֵא לַעֲשׂוֹת טָמֵא וְטָהֵר וְנִכְיָב וּבִפְרָטִים לְאֲלָפִים וּרְבֻבּוֹת לְאִין שְׂיַעוּר מַה לְאָכּוֹל וּמַה שְׁלֵא לְאָכּוֹל וְאִם הַדְּבָר כִּף הַדִּין כִּף כָּל דִּינֵי מְמוֹנוֹת מְלֵאִים וּכְבוֹנִים עַל הַדִּבּוּר וְכִלְלוּ כָּל הַפְּרָטִים שֶׁבְּעוֹלָם הִזָּה לֹא הִנְיָחוּ דְבָר קָטָן הֵן מַעֲשֵׂה הֵן דִּיבּוּרָהֶן מִחֻשְׁבָּה כַּמָּה יֵשׁ בּוֹ אִיסוּר כַּמָּה הִיתֵר וְהִנֵּה הָאָדָם הוּא חֵלֶק אֱלֹקֵי מִמַּעַל וְהִנֵּה מִן הָרְאוּי שֶׁבְּטַבְּעוֹ יִשְׁנֵא כָּל מַה שֶׁשׁוֹנֵא הַשֵּׁם וְאוֹרִינְיָתָא וּקב"ה חַד וְרְצוֹן הַבּוֹרָא מְבוֹאֵר בְּתוֹרָה בְּלֵי שׁוּם טַעַם אֶף לְאַהֲבָה הָאֲמַת מִפְּנֵי שֶׁהוּא אֲמַת וְהִרְבֵּה טְהָרָה וּפְרִישׁוֹת וּקְדוּשָׁה וְעֲנוּהָ צָרִיף לִירְאָה כְּזוֹ וּמכ"ש שְׁלֵא לַעֲשׂוֹת נִגְדַת רְצוֹנוֹ וְלֹא דֵי שְׁהֵם עוֹשִׂים נִגְדַת רְצוֹנוֹ בְּכָל עַה וְעוֹנָה וְהֵלֵב מְלֵא כַּעַס וּגְדֻלוֹת וּמְרָמָה וְשִׁקָּר וְכָל מִינֵי קְלִיפּוֹ' אֵלֵא שְׁמִשְׁטֵי א"ע בְּכָל מִינֵי שְׁטוֹת וְסוּבְרִים שֶׁאֵעִפ"כ עוֹבְדֵי' הַשֵּׁם בְּתוֹרָה וּבִתְפִלָּה אוֹלָה אִיף אֲנוּ רְחוּקִים מִן הָאֲמַת הֵלֵא הָאֲבוֹת הַקְּדוֹשִׁים וְכָל הַדּוֹרוֹת אַחֲרֵיהֶם מִשֵּׁה וְאַהֲרֹן דוֹר הַמְּדַבֵּר צְדִיקֵי יִסוּדֵי עוֹלָם תְּנָאִים וְאַמּוֹרָאִים בְּעֲלֵי רוּה"ק אִיף כְּוָלָם שְׁמָרוּ א"ע מִן הַחֲטָא וְיִרְאוּ מִן הַחֲטָא וְכַמָּה תַּחֲבוּלוֹת הַמְּצִיאֵו נִגְדַת הַיֵּצֵר וְאַנְחֵנוּ דְלֵי מַעֲשֵׂ רָקִי כְּשֶׁרוֹן מְלֵאִים עוֹנוֹת שִׁישׁ בְּהֵם פְּרִיתוֹת מִיתוֹת ב"ד וּמִיתָה בִּיּוֹדֵי שְׁמַיִם וּמִלְחוֹת עֲנִי מֵא' וְעַד תִּיּוּחוֹן מַה שְׁאִין שֶׁכְּלָנוּ מִשִּׁיג שְׁאֲנוּ עוֹבְרִים בְּכָל עַת וּבְכָל רִגַע וּמַה שְׁאֲנוּ מִשִּׁיגִים אִיוֹאִין פַּח בְּיַדְנוּ לַעֲמוֹד נִגְדוֹ אִיף שֶׁכְּחֵנוּ מִירְאֵת חֲטָא וְכָל מְגֻמוֹתֵנוּ לַעֲבֹד ד' בְּקוֹם עֲשֵׂה דִּינִיקָא לְהַקְרָא בְּשֵׁם צְדִיק וְיִשֵּׁר וְכַמָּה הַכְּנָעוֹת וְשִׁפְלוֹת מְצִאֵנוּ בְּדְבָרֵיהֶם הַקְּדוֹשִׁי' הַמְּלֵהִיבֵי' אֵת הֵלֵב וְכַמָּה אֲנוּ רְחוּקֵי אִפִּי' מִמִּחְשְׁבַת חוּץ שְׁלֵהֶם וְכָל מְגֻמוֹתֵנוּ תָּמִיד לְגַדְלוֹ' וְלֵהִתְפַּאֲרוֹת כִּי מִי יֵאמֵר זְכִיתִי לְבִי טְהָרְתִי מִחֲטָאֵי וְאֵעִפ"כ יִדַע אִינֶשׁ בְּנַפְשׁוֹ כַּמָּה הֵלֵב מִתְגַּדֵּל בְּשַׁעַת הַלִּימוּד וּבִפְרָט אִם מִפְּטַט בְּהַבְּלִיּוֹ וְאִם מִתְפַּלֵּל בְּלֵב וְכוּוֹנָה וּבְכַח וּבְאֲמַת הוּא עֲדִינֵן מִבְּחוּץ כְּמוֹ שְׁאוּמְרֵי בְּשֵׁם הַצְּדִיק הָרַב הַמְּגִיד זִלְה"ה הַפְּנִיף בְּהַ נְסוּב וּבְלֵי' בְּהַ וּמִינָה לֹא תִזְיַע וְהָא רֵאִי שְׁאִין לְהַ מְדָה טוֹבָה הִימְנָה ר"ל כִּי עֵיקֵר וְרֵאשִׁית הַלִּימוּד לְרֵאוֹת בְּדְבָרֵיהֶם הַקְּדוֹשִׁי' כַּמָּה דִקְדָּקוֹ בְּכָל פְּרָטֵי דִינִים בְּשִׁכּוֹל וּסְבָרָא הָאִיף הָאֲמַת בְּכָל דְבָר שֶׁבְּעוֹל' ע"פ הַתּוֹרָה כַּמָּה חִקְרוּ וְסִבְרוּ בְּכָל פְּרָטֵי הַכּוֹלְלוֹ' כָּל מַעֲשֵׂה ב"א אִסוּר וּמוֹתֵר כְּשֶׁר וּפְסוּל חִיָּב וְנִכְיָב טָמֵא וְטָהוֹר מַעֲשֵׂה דִיבּוּר וּמִחְשְׁבָה ע"ז בְּנוּ וְחִקְרוּ כָּל דְבָרֵי תוֹרָה כִּי כְּמוֹ דְלִית אֲתֵר פְּנוּי מִינָה כֵּן הַתּוֹרָה בְּדִינֵי' כְּלָלָה כָּל הַדְּבָרִי בְּעוֹלָם וּמִזָּה רְאוּי שְׁיָבֵא עַל הָאָדָם יִרְאֵת חֲטָא כִּינּוּן שְׁרוּאָה בְּכָל מְקוֹם פְּלוּמַד אִיף חִקְרוּ בְּשִׁכּוֹלָם לְהַעֲמִיד הַדְּרָף עַל הָאֲמַת וּלְתַרְץ כָּל הַקְּוִשְׁיוֹת שְׁהֵם בְּקִלְפִין שְׁרוּצִים לְהִרְאוֹת פְּנִים נִגְדַת הָאֲמַת כִּי בְּכָל דְבָר קוֹשִׁיא יֵשׁ הַיִּפְףָה הָאֲמַת כִּיְדוּעַ וְלֹא עוֹד אֵלֵא שְׁמָרְאִין בְּשִׁכּוֹל שֶׁהַדְּבָר כֵּן וּכְשֶׁרוּאָה אָדָם בְּתוֹרָתוֹ הַקְּדוּשָׁה כַּמָּה חִקְרוּ הַתְּנָאִים אַחַר הָאֲמַת בְּמַעֲשֵׂה הַתּוֹרָה וְזֵה יִבִּיאוּ לִיּוֹדֵי יִרְאֵת חֲטָא וְלֵהִסִּירוֹ מִשְׁקָר לֹא כְּמוֹ שְׁאֲנוּ טָמְאֵי נִפְשׁ מְנַעֲרוּנוֹ שְׁלוּמְדֵי' וְאִינֶם עוֹשִׁי' וְאִינֶם שְׁמַיִם לְבָם עַל כָּל הַנְּ"ל וְכַמָּה הֵלֵב מִתְגַּדֵּל בְּשַׁעַת הַלִּימוּד וְאַחֲרָיו וְכַמָּה אֲנוּ שְׁקוּעֵי' בְּהַבְּלֵי הָעוֹלָם וְכָל מִינֵי פְתִיּוֹת קְשׁוּרָה כְּכָל בְּנַפְשָׁנוּ כַּמ"ש הַרְד"ק בְּפִסּוּק הַנְּ"ל עֲיִין בְּמִתְקוֹת דְבָרָיו כִּי הַמַּעֲיִין בְּעֲצָמוֹ יִרְאָה שְׁלֵא כִּינּוּן הָאֲמַת שֶׁחֲשָׁכוּ עֵינָיו מִרְאוֹת וּמִהַשְׁכִּיל לְבָנוּ וְסוּבְרִים שֶׁהַמְּאוּר שְׁבָה יַחֲזִירָם לְמוֹטָב אֲבָל כ"ז הוּא שְׁקָר כִּי כָּל אֲחַד מֵאַתְּנוּ יוֹדַע אִם יִרְצָה שְׁלֵא נָפֵל עַדִּינֵן מִכָּל הַתְּאוּוֹת וּמְדוֹ' רַעוֹת וְהִתְפַּאֲרוֹת וְכָל מִינֵי שְׁקָרֵי' שֶׁהוֹרְגַל בְּהֵם עַד עֵתָה אִיף הָאֲמַת

כמו שפתיב הרב המגיד זצלה"ה אם תורתו לא עמדה לו לשמרו מן החטא פשעדין לא חטא מכש"נ בשפבר חטא איך יסורו אותו מן הרע אם לא בהתקרבו ג"כ אל צדיקי האמת והאמת ע"ז נאמר וימנע מרשעים אורם פי אם ילמוד באמת וביראת חטא ובכל עת שילמוד יותר יוכנע יותר פשירא פמה יראו חו"ל מן החטא ומן סברות השקר ויראה א"ע רחוק מן האמת בנדאי יבא לידי יראת חטא אבל פשילמוד כדי להיות למדן ומפנלפל ובקי בדיני לדין ולהורות כל מה שיוסיף דעת איזה פלפול וסברא יוסיף מכאוב ויתגדל הלב יותר ובאמת מחמת זה הפסיל בחושף הולך בכל מיני תאוות ושקרי ויבלו שנותיו בחסר לב והנה באמת לא פסק מלקמת היצר בכל עת ובכל זמן ובכל מקום יש עבודה בלב פידוע מספר חו"ה וצריף להשים לב ע"זתמיד והרבה צריף ישוב דעת לעיין בלבבו במתינות מה רוצה אם להקטר ואם למלאות תאוותו ואפי' באיסורבאיסור ונהו עיקר עבודת ראשית חקמה יראת ה' ונה פונת המדרש זה הדבר אשר צנה ה' תעשו אותו היצה"ר תעבירו מלבבכם פשם שהוא יחיד בעולמו פה תהא עבודתכם מיוחדת בלבכם לפניו לא כמו שחושבין הפתאי שאין עבודת ד' אלא ללמוד כל היום ולהתפלל בכת ולקיים מילי דחסידות ויראת ה' נשפח מלבם ואינם רוצים לעבוד אלא בקום עשה להיות צדיק וחסיד פנ"ל באורף אין עבודתכם מיוחדת לפניו פי לפעמים צריף להבטל גם מתורה ותפלה אם יש בזה רצון הבורא באמת כדי לשמור א"ע מן החטא אז עבודתינו מיוחדת לפניו.

פי מי יאמר זכיתי לבי טהרתי מחטאתי ובפרט במדו' רעות. פי אין קץ למלקמה גדולה הזאת ונה פונתם אותו היצה"ר תעבירו מלבבכם: והנה ראה מה שאמרו חו"ל (ב"מ) אוהב לפרוק ושונא לטעון אף ע"פ שהפריקה מצנה אפי' ה כדי לכוף את יצרו עדיף לטעון והנה לכאורה הלא בכל דבר מצנה אינו מניח היצה"ר וגם בפריקה יש פפיית היצר אף נודע שהאוהב פסול לדין לא שחשדינו לי' שיפסוק שלא פדין במזיד אלא מחמת שהדין תלוי בסברא והסברא ינטה אחר האוהב ונה אין פח ביז האדם להבחין ע"ש בסמ"ע.

נמצא שבכאן יש לפניו שניהן והוא אוהב לפריקה על פן אמרו לכוף את יצרו לטעון עדיף פי בזה בנדאי איכא פפיית היצר ובפריקה אינו יכול להבחין והבן. ונה אין פח להבחין אם הוא משוקע בתאוות ובגדלו' ובשבח ב"א ולזה קודם סור מרע לעשה טוב והל"ת קודם לעשה פי כל ל"ת היא פח ותאנה גופניות וסופו לעפר ישוב ושקר אין לו רגלים וכ"ז שנפשו אדוקה בתאונה אפי' אם יתלהב לדבר מצנה באהבה רבה אעפ"כ היא שקר פי איך אפטר עובר על רצונו לעשות רצונו וכנ"ל ואין זה פי אם לשם ולתפארת ולתהלה כל זמן שהוא משוקע בהכלי העולם בנדאי כל מצותיו ותורתו ותפלתו אין בהם ממש.

פי אם היו באמת מפני מה כשרוצה לעשו' נגד תאוות אינו יכול מגודל תוקף היצה"ר ומצות מניחו לעשו' אלא נדאי גם זה היא פיתוי היצה"ר לאדם בשקרי' שלא לראו' אור האמת ושיסבור שהוא צדיק וי"ש.

אבל העיקר הוא למאס דברי העולם ותאונותו וכבודו בלב בכל עת פנוי ועל זה ישם כל פוחו ומחשבתו שישנא את הרע ולהכניעו ואז יוכל לאהוב את הטוב וכ"ז שאוהב את

עצמו ותאנתו וכחות הטומאה הנכללים בפס"ה גידים פנגד הל"ת אע"פ שגראה לעתים שחושק לתורה ולתפלה ומע"ט בנדאי תוף הפוננה שלא לש"ש הוא והוא צביעות ר"ל פי פבר אומר דהע"ה אהבי השם שגאו רע ואם להפוך חלילה אם אהב רע א"א לאהוב הטוב פי א"א לאהוב ולשגא פאחד ולזה בקש דהע"ה לב טהור ברא לי אלקים ואח"כ בקש על רוח נכון פי קודם טהרת הלב מהבלי עולם ותאנתיו אינו פועל פלום ברוח נכון לקיים דברי התורה פי יעשה לכבוד עצמו והעוסק בספרי מוסר ובפרט בר"ח ובספר אורחות צדיקים ידע באמתאיה נסתמו עיניו מראות ולבו מהשפיל וכמה רחוק מיראת חטא ותורתו ותפילתו נמאסת בעיני הבורא ב"ה כמו שהאר"ה בזה הר"ח בשע"ח ע"ש ואם אומר יאמר האדם פבר אמרו חז"ל לעולם ילמוד אדם שלא לשמה שמתוף שלא לשמה בא לשמה פן הוא האמת שצריך עכ"פ ללמוד יום וליילה אבל אינו מזה שיתגדל ויתפאר בלומדו מתוף שהוא עובד השם או שהוא חריף ואדרבא שצריך שינכנע בכל עת יותר פשיגרא עצמו רחוק מלשמה פדי שע"ז יבא ללמוד לשמה אבל פשיספור שעושה רצון הבורא לעולם לא יבוא לידי לשמה והם אמרו מתוף וכו': והנה הרוצה לעקור ע"ז צריך לעקור ולשרש אחריו והנה שורש כל התאוות הגאונה וקשיות עורף וכעס ובכלל זה הרחבת הלב לכל מיני תאוות ופיתוי בהבלי עולם הנה שהם משורש הנחש פי התורה והמצוות והעבדות הם המדות פנודע והרוצה לעקור ע"ז צריך לשרש אחר כל המדות פנודע בר"ח שער היגרא לא ברוח ד' ולא ברעש ד' לא באש ד' קול דממה דקה תמן קאתי מלפא ע"ש שזה שורש כל עבודותינו להכניע יצרנו וכוזה נכנע שורש הדין ורחמים גוברים פמבואר בר"ח: והעיקר שיהיה פן באמת קול דממה דקה מחמת בושה שפלא כל הארץ פבודו ולא לרמאות ולהשטות א"ע ובעוד שהוא מלא גאונה ודרף רע ופי תהפוכות שזהו שורש המדות הנ"ל לא ברוח ולא ברעש ד' ולא באש ד' עקב ענוה יראת ד' ושורש קניית המדות ענוה שיגדור ויפרוש עצמו מפל מיני תאנה ובפרט לגדור דיבורו: ויגדור א"ע מפל מיני תאנה הן במעשה והן בדיבור והן במחשבה וישים פל מגמותיו ותחבולותיו ע"ז פדי להיות סור מרע ולהתחרט על העבר ולעזוב מפל וכל: ולדעתי ע"ז פתבו ספרי הקודש שיחקור מה שם יש לו בקליפה פנודע: ואיך יוכל לידע את זאת אף מי שיש לו מוח בקדקדו יודע שורש תאנותו פי על תאנה אחת כמו תאוות המשגל סובבים פמה תאוות ורשעו ושקרי וכן ג"כ על תאוות ממון וכבוד וע"ז צריך לשים את לבו לשרש אחר השורש ולעקור ולעמוד פנגדו ובנפול היסוד פול הבנין ממילא: וכל מיני תאוות ופיתויים יש בקליפות פמאמר הזהר פקודי ר"ח ע"ש: ואפשר שלזה פוננו חז"ל לרמז זה במנחות העולם הזה נברא בה"א פתוח פאכסדרא שפל הרוצה לצאת יוצא ומ"ט פרעא דה"א תלוי דאי הדר בתשובה לעול בהא: וניעול מהאי פתחא דנפיש לא מסתייע מילתא פי נודע מה שכתבו בשם הרמב"ן זללה"ה אדם שהרב' לפשווע ועלה עד לשמים שיאו לא יתחיל תיכף בתעניתים ושאר סיגופים עד אשר יעזוב את הרע מקודם ר"ל שיהא הרע מרוחק ומתועב ושגוא פלבו באמת פי מקודם שיבא לזה כ"ז שיהא התאונה עצורה פלבו עדיין אף שיתענה וסגף א"ע לא פעול בזה פלום פי בנדאי ישוב עוד לכסלה ומה יועיל בתעניתים פמובן מעצמו פשיגרא פי ע"כ אמרו עזיבת החטא וחרטה קודם לכל דבר פי קודם שיאהוב הטוב צריך מקודם לשגואת הרע שגאת מנת פי הוא מות האמיתי בעצם: ושניהם פיחד א"א להיות ולזה

תִּרְצוּ לֹא מִסְתַּיֵּעַ מִקְלָתָא לְמֵיעַל דְּרָף שְׁעַר הָרֵאשׁוֹן וְהַעֲיָקֵר הַבָּלָב וְע"ז נֶאֱמַר מִכָּל מִשְׁמַר
נִצְוֹר לִבָּהּ כִּי מִמֶּנּוּ תּוֹצְאוֹת חַיִּים ר"ל מִכָּל הַמִּשְׁמֹרוֹת שֶׁתִּרְצֶה לַעֲשׂוֹת לָךְ הַעֲיָקֵר הוּא
נִצְוֹר לִבָּהּ כִּי מִמֶּנּוּ תּוֹצְאוֹת חַיִּים לְכָל הָאֲבָרִים: וּא"כ אִם הֵלֵב נִשְׁמַר מִמִּילָא כָּל הָאֲבָרִים
נִשְׁמָרִים וְכֵן לְהִקְפֹּה מִשְׁמֹרוֹת שְׁאֵר הָאֲבָרִים הֵינּוּ רְאִיָּה שְׁמוּעָה טַעַם וְרִיחַ: עֲיָקֵר הַכַּנְהָה
בְּהֵם יְהִי לְשִׁמֵּרֵת הֵלֵב וּא"כ אִם תִּרְאֶה שֶׁהֵלֵב מְלֵא עֲדִינָן מִתְּאוֹת תִּדַּע שֶׁכָּל הַמִּשְׁמֹרוֹת
לֹא פָּעְלוּ כְּלוּם כִּי כָּל הַמִּשְׁמֹרוֹת פְּנֻלָם הֵם דְּבָרִים מְגִשִּׁימִים וְהַעֲיָקֵר לְהַכְנִיעַ הַשׁוֹרֵשׁ
בָּלָב כִּי מִמֶּנּוּ תּוֹצְאוֹת חַיִּים: וְע"ז נֶאֱמַר תִּנְה לִי לִבָּהּ וְעֵינֶיךָ וְאָמְרוּ חַו"ל אֵי יִהְיֶה לִי לִבָּהּ
וְעֵינֶיךָ אֵת דְּלֵי הַגֶּם שְׁאָמְרוּ עֵינָא וְלִבָּא תִרִין סְרוּרָא דְחֻטָּאָה אַף עַל פִּי כֵן נֶאֱמַר וְלֹא
תִתְּנוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם: כִּי אִם אֵין הֵלֵב חוֹמֵד מֵה שְׁעִין רוֹאֶה אֵינוֹ כְּלוּם וְלֹא
דְּבָרוֹ אֵלָא בְּמֵי שְׁעֲדִינָן לֹא נִפְטַר מִכָּל: וְמִי שְׁלוּמֵד וּמְעַיֵין בְּסִפְרֵי מוֹסֵר הַטֵּיב יוֹדַע שֶׁא"א
לוֹ לְדַבֵּק בְּטוֹב מִקְּוֹדֵם שְׁיִדְחָה הֵרַע: וְע"ז נִחְמַר וְזִרְעֵתֶם לְרִיק וְאֶכְלוּהוּ אוֹבֵיכֶם כִּי חִלַּק
הַטוֹב שֶׁפִּנְעַל הֵרַע נוֹטֵל לְחִלְקוֹ חֲלִילָה כִּי מִדְּלִי הוּא וְכִפִּי שְׁיַעֲוֹר הַתְּרַחֲקוּ מֵרַע בְּמַעֲשֵׂה
וּבְלֵב כָּף יָכוֹל לִהְיוֹת אֶהְבֵּת הַטוֹב וְלֹא יוֹתֵר (הַג"ה וְהַעֲיָקֵר בָּלָב כַּו"ל כ"פ וְכָל הַדְּבָרִים
הוֹלְכִים אַחַר פְּנוֹת הֵלֵב וּבְדָבָר הַמְּסוּר לֵלֵב נֶאֱמַר בּוֹ וְיִרְאֵת מְאֻלְקִיָּהּ) וּבְעוֹד שְׁדַבֵּק
בְּתַאנָּה וְכַבּוּד בְּוֹדָאֵי כָּל מַעֲשָׂיו שְׁלֹא לִש"ש הוּא וְאֵינוֹ רַק צוֹבֵעַ א"ע: וְכִפִּי שְׁיַעֲוֹר
הַתְּרַחֲקוּ מֵהֵרַע כָּף שְׁיַעֲוֹר הַתְּקַרְבוּ לְטוֹב וְלִזְהָרָה רְמִזוּ רַז"ל (בְּרִכּוֹת טז) הַקִּישׁ אֲנֵהְלִים
לְנִחְלִים מֵה נִחַל מַעֲלָה אֵת הָאָדָם מִטְּוִמָאָה לְטְהָרָה אַף אֲנֵהְלִים שֶׁל תּוֹרָה כֵּן: כִּי נוֹדַע מֵה
שְׁאָמְרוּ חַו"ל בְּסוּד הַמְּקַנָּה כִּי כָּל כּוֹחוֹת הַטְּוִמָאָה שׁוֹרָה עַל הַשְּׁעֵרוֹת שֶׁהֵם עֹשֶׂר וְלִזְהָרָה
כְּשֶׁטוֹבֵל א"ע וּמְכַסֶּה בְּמִים בּוֹרְחִים מִמֶּנּוּ כָּל כּוֹחוֹת הַטְּוִמָאָה וְכִשְׁמַנִּיחַ שְׁעַר א' בַּחוּץ לֹא
עֲלֵתָה לוֹ טְבִילָה כִּי שָׁם מְקוּם אַחֲזִיזְתֶּם וְחוֹזְרִין וּמְטַמְּאִין כְּמוֹ כֵן אֲנֵהְלִים שֶׁל תּוֹרָה וְתַפְלָה
כָּל שְׁלוּמֵד לְשִׁמָּה וּמִתְּפַלֵּל בְּכּוֹנֵנָה בְּאֵמֶת לֹא לְשׁוּם תְּאוֹת כְּבוֹד אֶף לַעֲשׂוֹת הָאֵמֶת מְפִי
שֶׁהוּא אֵמֶת אֲזִי מַעֲלִין אֵת הָאָדָם מִטְּוִמָאָה לְטְהָרָה כְּמֵאֲמָרָם חַו"ל אֲבָל מִתְּכַפֵּר הוּא בְּדַבְּרֵי
תּוֹרָה: אֲבָל הָאָדוּק בְּתַאנָּה וְעֲיָקֵר לְמוֹדוֹ בְּשִׁבִיל גְּאֻנָּה וְשִׁבַּח ב"א וּבְכַרְט אִם הֵלֵב שְׁלֵם
מִזֶּה וְכָבֵר נוֹדַע מְסַפֵּר ד"ח: כִּי כָּל הַגּוֹף הוּא מְסַטְרָא דְנִחְשׁ וּבְכַרְט הַגְּאֻנָּה וְהָא עֲדִינָן
הַנִּיחַ לְהֵם אַחֲזִיזָה בְּמִקְוֵה וְאֵיךְ יָכוֹל לְטַהֵר וּבְכַרְט שְׁאֵנוּ רְחוּקִים כְּגוֹבַה שְׁמִים מַעַל הָאָרֶץ:
וְלֹא עוֹד כְּשֶׁלוּמֵד לְגַדְלוֹת תּוֹרַתְנוּ , נִמְאָסֶת לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ: אֵא י יֵא וְאִם אָמַר יֵאמֵר הָאָדָם
א"כ לֹא מְצִאנוּ יְדִינוּ וְרַגְלָנוּ מֵה אָנוּ מֵה חַיִּינוּ אִם אָמְנָם שֶׁהָאֵמֶת הִיא אֶף אַעפ"כ מְקַפֵּחַ
שְׁכָר עָאָר א כְּרֵאָא אָא אָפֵל בְּרִי' וְכ"א עוֹשֶׂה רְצוֹן הַבּוֹרָא הֵן מִי שְׁיַצֵּא מִכָּל הַנְּ"ל
בְּבַחֲרֵתוֹ לַעֲבֹד עֲבוּדָה גְּבוּהָ וְתִמְהָ אוֹ מוֹשֵׁל וְלוֹחֵם עִם תְּאוֹתוֹ עַד יוֹם מוֹתוֹ אַעפ"כ
עוֹשֶׂה רְצוֹן הַמֶּלֶךְ: וְזֶהוּ הָאֵמֶת שְׁאֵינוּ תּוֹפְסִים מְדַרְיָגָה גְּבוּהָ לְמַעֲלָה כִּי הוּא עֲדִינָן לֹא יַצֵּא
מִתְּאוֹת הָעוֹלָם מֵרַהֲבוֹ וְשִׁקְרוֹ וְכַבּוּדוֹ וְעֲדִינָן הוּא מִבַּחוּץ וְהָאֵיךְ יָכוֹל לִהְיוֹת מֵה שְׁבַפְנִים
עִם מֵה שְׁבַחוּץ כִּי הַחוּץ אֵינוֹ פְּנִים הוֹשֵׁעַ אָמַר צְדִיקִים יִלְכוּ בָּם וּפּוֹשְׁעִים יִפְּשְׁלוּ בָּם:
לְדִיקִים יִלְכוּ בָּם הֵינּוּ צְדִיקֵי' שֶׁהוֹלְכִים מִמְּדַרְיָגָה לְמְדַרְיָגָה וּפּוֹשְׁעִים יִפְּשְׁלוּ בָּם: ר"ל
שְׂרָצִים מִמְּדַרְגוֹתֵם וְנוֹטְלִים מִמְּדַרְגוֹתֵם וְלֹא יִדְעוּ בְּמָה יִאֲחִזּוּ פַעַם כָּף וּפַעַם כָּף: כִּי רוֹצֶה
דוֹקָא לִהְיוֹת צְדִיק וְחֹסֵד וְלַעֲבֹד אֵת הַשֵּׁם דוֹקָא בְּקִיּוּם עֲשֵׂה וְהָא לָךְ רְאִיָּה שְׁאֲחַר מ"ת
שְׁהִיו כָּל יִשְׂרָאֵל גְּדוֹלִים יוֹתֵר מִכָּל גְּבִיאִים כִּי ד' דְּבָר עִמָּם פְּנִים בְּפָנִים וְנֶאֱמַר אַח"כ
לְבַעֲבוֹר נְסוֹת אֲתֶכֶם וּלְבַעֲבוֹר תִּהְיוּ יִרְאֵתוּ עַל פְּנֵיכֶם לְבַלְתִּי תַחֲטְאוּ: וְלֹא נֶאֱמַר לְהֵם
לְבַעֲבוֹר תִּהְיוּ צְדִיקִים וְחֹסֵדִים בְּעֲלֵי תו"מ וְרוּה"ק: אֶף לְבַעֲבוֹר תִּהְי' יִרְאֵתוּ עַל פְּנֵיכֶם:

הרי שהכל בכלל היראה והיראה היא עיקר והנה נודע מאמרם ז"ל בכל יום יום יצרו של אדם מתגבר עליו לולא הקב"ה עוזרו לא היו יכול לו: ואין פח באדם לעמוד נגד היצה"ר אפילו נגד תאנה פחותה בלי עזר ד' ב"ה: והמעניין בפחיתתו בכל עת רואה זאת בחוש איך התאנה מתנגדה בכל עת להאמת ונראית יקר הערה: ובאמא היא מטונפת הכל שוב לעפר וכ"ז היא קודם עשייתה אבל אח"כ כל אחד יודע שהוא מבחין והיא אחזת עינים: ולדעתי הוא אומרם ז"ל שלעתיד לצדיקים נדמה להם פהר ולרשעים פחוט השערה הללו בוכים והללו בוכים: כי לכל אחד במדרגתו כי כל הגדול מחבירו יצרו גדול ממנו והוא פבש תאנתו מחמת יראת השם וקודם שפבש היצר הוא גדול מאוד אבל הרשעים שמלאו תאנתם יראו בחוש שהוא הכל הבל פאומרם ז"ל רשעים מלאים חרטות כי אחר המעשים מבינים שהוא שקר גמור ורעות רוח: כי הרע הוא היפה הטוב כי הדבוק בטוב כל עוד שיתקרב יותר מבחין רחוקו יותר מהטוב ומשתוקק יותר פדי שיבא יותר לידי אמת: ואין לדבר אמת סוף כי אורייתא וקב"ה פלהו חד אין סוף: והרע בהיפך שקר יש לו סוף כי אחר מעשה היצר והתאנה אפ"י הרבה לפשוע הוא מבחין והוא דבר מטונף וא"א שיהי לו עזר מד' קודם שידחה הגבחה הלב כי תועבת ד' כל גבה לב ואין אני והוא יכולין לדור ואיך אפשר שיעזור לו ובלי עזר א"א לעמוד נגד היצה"ר והנה רואה מה שאחז"ל שהגבחה הלב שורש הפל ולזה אמר הפא לטהר מסעיון לו: וזאת ההתחלה מוטל על האדם לדחות הגבחה הלב דהיינו שיכיר בפחיתתו האיך נסתמו עיניו מראו' מהשכל ואין בו פח לעמוד נגד היצה"ר אבל כ"ז שהוא הנבר שהוא גבוה אזי הש"י רחוק ממנו וזה בקש דהע"ה ד' רועי לא אחראחסר וכו' ר"ל שבזה שלא אחר מד' בכל עת כי השם הוא לרועי ואז בנדאי בנאות דשא ירביצני ועל מי מגנחות ינהלני אבל פשאני לעצמי מה אני: והנה איתא בספר הישר לר"ת הנפש היא בינונית בין הבורא ובין .

הנברא וקבלה מפח הבורא להיות יודעת ומפח הנברא להיות ידועה והפח אשר בה היא יודעת תעיד כי לא תמות כלל מפני שהיא פועלת הפל ואין לה פועל: וע"כ לא יפעל בה המנות פעולתו והפח אשר בה היא ידועה תעיד כי תמות מפני שהיא פועלת הפל והוא פעול' לד"א עכ"ל וע"ז צריך מתינות גדולות שלא יהנה מבוהל בפניו הנפש בידועי אחרים רק לעיין ולידע את עצמו ונפשו ולעיין במדת נפשו כל דבר ומעשה מה פוננתו ותוכו: אם לתאנוה ואם לאמת וזה המנהג בכל עת ורגע בכל עסק מעסקיו וזה התחלה וראשית הפל כי כל הנגעי' אדם רואה חוץ מנגעי עצמו מוסף ואינו מוס' כי עיקר לידע א"ע ושכלו וכוחותיו ומותו ונפשו ומחשבותיו כביכולתו: ובו יוכל להבחין בין האמת והשקר פדי להרחיק מן השקר ולמאסו במעשה בדיבור ובמחשבה וע"ז נאמר משכיל על דבר ימצא טוב וזאת הנשאר עמו לעולמו כי החלק שיודעת לאחרים תתבטל בבטול הגוף והחלק הפועל דהיינו שיודע בעצמו להפריד מהרע והתאנוה: וכפי שיעור הפרדה מהרע פן שיעור עלייתה בלי מניע' עד מקום הרמתה הן בחייו והן לאחר מותה פידוע לכל משכיל מן החלום שהוא מן ס' במיתה דע"כ פשיהיה לומד איזה ספר מוסר מצדיקים קדמונים כמו חוה"ל או ר"ח או ס' הישר לר"ת או ס' אורחת צדיקים לא ילמוד שידע רק לעיין בעצמו ובלבבו פמה הוא רחוק מזה: ויקח שורש דבריהם ועצתם נגד התאנה לרפואת הנפש וישים מחשבתו ע"ז ממים ימימה כי לא בשנה ובשני' יכניע את הלב אך

צָרִיף ע"ז שְׁקִידָה רַבָּה וְאוֹלֵי: כִּי לִבְנוֹ קָשׁוּ בְּהַבְלֵי הָעוֹלָם בְּתוֹקֶף הַכָּל מִנְעוּרֵינוּ וְלֹא הוֹעִיל בְּנוּ כְּמָה תוֹכַחַת וְיִסּוּרִים וּמִיתוֹת בְּנִים שְׁעָבְרוּ עָלֵינוּ: וְהִנֵּה אָמְרוּ חֲזו"ל צְדִיקִים יִצ"ט שׁוֹפְטֵן רְשָׁעִים יִצְה"ר שׁוֹפְטֵן בִּינוּנִי זֶה וְזֶה שׁוֹפְטֵן וְעַלֵּיהֶם נֶאֱמַר כִּי יַעֲמֹד לִימִין צְדָקוֹ לְהוֹשִׁיעַ מִשׁוֹפְטֵי נִפְשׁוֹ וְהִנֵּה כָּל אָדָם צָרִיף לְהַחְזִיק א"ע בְּבִינוּנֵי כִּידוּעַ מִסְפָּרֵי מוֹסֵר וְהִנֵּה יֵשׁ פְּתָאִים שְׁאוּמְרִים כִּי עָנִי וְאֲבִיוֹן אֲנִכִי וְכַדוּמָה אֲנִכִי תוֹלַעַת וְלֹא אִישׁ חוֹשְׁבִין שְׁאֵינָן צָרִיכִין אֱלֹא לֹאמַר כָּהֵן: וְהָאֱמַת דְּוֹד הַמְּלָךְ ע"ה אָמַר מִלֵּב וְנִפְשׁ וְהֵם אוּמְרִים מִתּוֹךְ הַפְּתָב: וּבְאֱמַת הוּא מְלֹא כָּל הַנְּבִלּוֹת וְשִׁקָּר וְאוּמַר בְּשִׁפְתָיו שֶׁהוּא תוֹלַעַת כְּמוֹ שְׁאוּמְרִים הָעוֹלָם בְּאֶחָד שְׁטוּעַן אֵין לִי וְצָרוֹר כִּסְפוֹ בִּידוֹ וְאֵין לְאָדָם עֶזֶר מִהַש"י אִם לֹא שְׁיָסִיר גְּנוּבָה לְבוֹ מִכָּל וְאֵז יַעֲמֹד לִימִין אֲבִיוֹן לְהוֹשִׁיעַ מִשׁוֹפְטֵי נִפְשׁוֹ וְזֶה אָמַר דֵּה ע"ה וְתִשׁוּעַת צְדִיקִים מֵה' מְעוֹזָם בְּעַת צָרָה וְיַעֲזָרֵם ה' וְיַפְלֹטֵם יַפְלֹטֵם מִרְשָׁעִים וְיִוֹשִׁיעֵם כִּי חָסוּ בּוֹ ר"ל שְׁתִּישׁוּעוֹת' לְצַדִּיקָת' וּפְנִיטָתָם מִרְשָׁעָתָם בְּנֻדָּאֵי מֵה' הוּא כִּי אֵין בְּהֵם פֶּחַ לְעַמּוֹד נֶגֶד הַיָּצָר וְהִנֵּה דַעֲתָנוּ הַקַּל' רְחוּקָרְחוּק מִזֶּה שְׁיַעֲזָרֵנוּ ה' בְּלִי שׁוּם עֲבָדוֹת שְׁלָנוּ כִּי קִצְרָה מִהַכִּיל טוֹבַת ה' בְּכָל עַת בְּנֻדְכָ' וְחֶסֶד: וְאֵלוֹ הֵינּוּ יוֹדְעִים שְׁפִלוּתָנוּ בְּאֱמַת הֵינּוּ יוֹדְעִים שְׁאֵין אָנוּ עוֹשִׂים שׁוּם עֲבוּד' אִף מִחֶמֶת שְׁאָנוּ חוֹשְׁבִים בְּדַעֲתָנוּ שְׁאָנוּ נִחְשָׁבִים לְכָלוּם כִּידוּעַ לְכָל מְעִינֵן בְּעַצְמוֹ בְּאֱמַת: וְלִזֶּה אָמַר הַגַּם שְׁמִבְּחֵינִי אֱמַת לְאֲמִיתוֹ שְׁאֵין בְּכַחַם בְּלִתֵי עֶזֶר מִהַשֵּׁם לְעַמּוֹד נֶגֶד הַיָּצָר אִפִּי רַגַע אֶחָד אַעֲפ"כ יוֹשִׁיעֵם כִּי חָסוּ בּוֹ שְׁיִוֹשִׁיעַ: וְהִנֵּה יֵשׁ פְּתָאִים שְׁחוֹשְׁבִים שְׁמוֹסְרִים נִפְשָׁם לֵה' בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת בְּתַפְלָה וְזֶה שִׁקָּר גְּמוֹר כְּמִבְּנֹאֵר בְּדַבְרֵי חֲזו"ל צְדִיקִים לְבָם מְסוּר בִּינְדָם וְרְשָׁעִים מְסוּרִים בִּינְד לְבָם שְׁנֶאֱמַר וַיֹּאמֶר הֶמֶן בְּלִבּוֹ כִּי הַצְדִּיק מוֹשֵׁל עַל הַתְּאֵנָה וְרִשָׁע תְּאֵנָה מוֹשֵׁלוֹת בּוֹ וְהוּא מְסוּר לְלִבּוֹ לְכָל יַחֲפִץ מִמֶּנּוּ וְהוּא טָפֵל לְלֵב וְזֶה שְׁאָנוּ אוּמְרִים בְּיֻדְיוֹ טָפְלוֹנוּ שִׁקָּר: ר"ל שְׁאָנוּ מִתְּאוּנוּם בְּתַאוּוֹ וְהוּא גּוֹבְרֵת בְּנוּ וְעִי"כ אָנוּ כְּמוֹ טָפֵל לְשִׁקָּר וְהִנֵּה מְצָאנוּ בְּדַחֲזו"ל גִּזְל וְלֹא נִתְיָאֲשׁוּ הַבְּעָלִים שְׁנִיָּהֶם אֵין יְכוּלִים לְהַקְדִּישׁוּ זֶה לְפִי שְׁאֵינוּ שְׁלוֹ וְזֶה לְפִי שְׁאֵינוּ בְּרִשׁוֹתוֹ וְנִמְצָא אִיף יְכוּל לְמִסּוֹר דְּבָר שְׁאֵינוּ בְּרִשׁוֹתוֹ: כִּי הַנִּפְשׁ אֵינוּ בְּרִשׁוֹתוֹ וְעִי"כ נֶאֱמַר נִשְׂא לְכַבְּנוּ אֶל כַּפָּיִם אֶל אֶל בְּשָׂמִים ר"ל כְּשִׁיָּהֵי הַלֵּב מְסוּר בְּיָדֵים אֲזִי אֶל אֶל בְּשָׂמִים הֵינּוּ שִׁיכּוּל לְהַקְדִּישׁוּ וְלְמִסּוֹר לְשָׂמוֹ: וְזֶה סוּן כְּנֻגָה וּבְזֶה תְּנַכְלֵל כָּל הַדְּבָרִים הַשֵּׁם יַעֲזָר לָנוּ מִכָּל מִינֵי שִׁקָּר וְתַאֲנָה וּפְתִיּוֹר וּלְהַבְחִין בֵּין הַשִּׁקָּר וּבֵין הָאֱמַת: כָּל זֶה מְדַבְּרֵי הַרְבַּ הַצְדִּיק מוֹהַר"ר מִשׁוֹלָם הַפְּיָבוּשׁ זַצְלָה"ה מְזַבְּרִיז: חֵם וְנִשְׁלָם